

MARTTI LUTHER

Jumalan armo

Tämä Pyhän Raamatun kohta puhuu siis siitä, mikä on meidän oppimme vanhurskauttamisesta. Onhan välttämätöntä, että ihminen on vanhurskas ennen kaikkia tekoja ja että Jumala hyväksyy hänet ilman mitään tekoja vain armon tähden, jonka usko ottaa vastaan. Eihän usko vanhurskautta jonkinlaisena tekona, vaan siitä syystä, että se ottaa vastaan Kristuksen tarjotun armon. Tässä uskossa Jumalan armahtavuuteen oikea Kirkko astuu esiin nöyrästi tunnustaan syntinsä ja arvottomuutensa, minkä se toivoo Jumalan antavan anteeksi Kristuksen tähden

Teot, jotka sitten seuraavat, ovat tavallaan todisteita tästä uskosta ja ovat Jumalalle mieleen, eivät sinänsä vaan uskon eli uskovan henkilön tähden. Tätä uskoa ei tuolla toisella, kainalaisella Kirkolla ole, mutta eipä se siihen pyrikään. Sehän päättelee Kainin tavoin olevansa Jumalalle mieleen teon tähden. Tätä röyhkeyttä Jumala kuitenkin vihaa, sillä hän ei voi sietää armonsa halveksimista. Tämä raamatunkohta ansaitsee kaikin tavoin tarkkaavaista huomioon ottamista. (W2 I, 316s. Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7, s. 247)

Armo tarkoittaa suosiota, jolla Jumala ottaa meidät vastaan antamalla synnit anteeksi ja vanhurskauttaa ilmaiseksi armosta Kristuksen kautta... Anteeksiantamus riippuu näet suorastaan lupauksesta, jonka usko ottaa vastaan – ei meidän teoistamme eikä ansioistamme – vaan että Jumala kutsuu meidät luoksensa armosta – lailla särkemällä ja niin että tunnemme hänet armon antajaksi. (Ps. 51:n johdosta. W2 V;573.)

Ulkoisia merkkejä armossa olemisesta ovat seuraavat: kuulemme mielellämme puhuttavan ja opetettavan Kristuksesta, häntä kiitettävän ja ylistettävän, häntä tunnustettavan, ja täytämme sen mukaan kaikin voimin kutsumustamme. (W2 IX, 498)

Kristillinen usko on senlaatuinen, että se täydellä luottamuksella pitäytyy Jumalan sanaan, uskaltautuu empimättä sen varaan ja käy turvallisesti tietään. Sen tähden Pietari sanookin: Silloin ovat teidän mielenne kupeet vyötetyt

ja teidän uskonne oikea, kun te uskaltaudutte sen varaan, kävi sitten omaisuuden, kunnian, ruumiin ja hengen miten tahansa. Näillä sanoilla hän on todella jalosti kuvannut oikeata ja vilpitöntä uskoa. Se ei saa olla mikään laiska eikä unelias usko, ei pelkkä uni, vaan elävä ja toimiva, niin että täydellä luottamuksella uskaltaudumme sen varaan ja riipumme sanassa. Suokoon Jumala, että ponnistaudumme perille onnen ja onnettomuuden kautta, kävi meille miten kävi. Esimerkiksi kun minun on kuoltava, minun täytyy vakaasti uskaltaa Kristukseen, rohkeasti panna kaulani alttiiksi ja uhmailla luottaen Jumalan sanaan, joka ei voi minulle valehdella. Silloin täytyy uskon tunkeutua suoraan läpi esteiden antamatta itseään eksyttää ja pannen pois silmistä kaiken, minkä se näkee, kuulee ja tuntee. Pyhä Pietari vaatii sellaista uskoa, joka ei ole vain ajatuksia tai sanoja, vaan jolla on tällainen voima.

Toiseksi pyhä Pietari sanoo: "Pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan", se on: te ette ole ansainneet tätä suurta armoa, vaan se tarjotaan teille aivan lahjaksi. Sillä me emme ole sommitelleet emmekä keksineet evankeliumia, joka meille julistaa tätä armoa, vaan Pyhä Henki on antanut sen tulla taivaasta alas maailmaan. Mutta mitä meille siinä tarjotaan? Juuri mitä olemme edellä kuulleet: joka uskoo Kristukseen ja riippuu sanassa, hänellä on Kristus kaikkine aarteineen, niin että hän vallitsee syntiä, kuolemaa, perkelettä ja helvettiä sekä on varma iankaikkisesta elämästä. Tämä aarre tuodaan ovemente eteen ja lasketaan helmaamme ilman myötävaikutustamme tai ansiotamme, vieläpä odottamatta, ilman että tiedämme tai ajattelemme sitä. Sen tähden apostoli tahtookin, että me turvallisesti luotamme siihen, sillä Jumala, joka tarjoaa meille tällaisen armon, ei suinkaan valehtele meille. (Valituille muukalaisille, s.33 s.)

Minkä merkkejä ovat moraalin murentaminen ja opista luopumus

Monet uskovat ovat huolestuneina panneet viime vuosikymmeninä merkille jokaisen ihmisen sydämeen kirjoitetun yleisen siveyslain kiihtyvän murentamisen. Sen vaikutukset tulevat olemaan syvät sekä yhteiskuntaan että kirkkoon. Yhteiskunta tulee kokemaan suuria ongelmia. Muuttunut yhteiskunta myös kasvattaa lapset ja nuoret uuteen moraaliseen käsityskantaan, jolloin oikein opettavan kirkon työ heidän uskossa säilyttämisekseen vaikeutuu. Ulkonaiset kirkot mukautuvat enenevässä määrin maailmaan, ja sikäli kuin oikeinopettava kirkko säilyy, on pelättävä sen jäsenmäärän paineen alla vähenevän. Jos Jumala suo, voi käydä myös toisin kuin Kristuksen viholliset suunnittelevat.

Tulevaisuuden näköalat eivät ole innostavat, jos asiaa katsomme ulkonaisesti. Tiedämme kuitenkin, ettei todellista Kirkkoa voi hävittää, vaan se on oleva – joskin määrältään hyvin vähäisenä – siihen asti, kunnes Kristus tulee tuomiolle.

Meillä on myös lupaus, että viimeiset ahdistusten päivät ovat lyhennetyt, jotta valitut kestäisivät väkevien eksytysten keskellä. Luopumus tapahtuu nopeasti, ja Kristus tulee pelastamaan Seurakuntansa taivaan autuuteen silloin, kun valituilla on raskainta.

Moraalin murentuminen ei ole niinkään syy kuin seuraus. Autuuden asia ei ole ollut valtakirkkojen julistuksessa etusijalla eivätkä ne ole pitäneet kiinni Raamatun arvovallasta. Se on heijastunut yhteiskuntaan. Jos pyhät asiat eivät ole valtakirkoille pyhiä, miten yhteiskunta voisi kunnioittaa yleistä siveyslakia? Yhteiskunnan ja ulkonaisten kirkkojen rappeutuminen kulkee käsi kädessä.

Jos Raamattu ei ole kirkolle arvovalta, se ei voi loppujen lopuksi pitää kiinni mistään opista. Sellaisessa kirkossa kaikki oppi on lopuksi vapaata, eikä se voi harjoittaa opin valvontaa. Kun menetetään oppi, menetetään sisältö. Kun menetetään evankeliumi, menetetään autuus.

Mistä nämä asiat ovat merkkejä? Ne ovat merkkejä Kristuksen tulemisen lähestymisestä, vaikka emme tiedäkään päivää emmekä hetkeä, milloin se tapahtuu.

Kun näemme tällaista ympärillämme, se on voimakas kehoitus valvomiseen, uskollisuuteen ja Kristuksen asian esillä pitämiseen.

Markku Särelä

Mitä on Jumalan armo

Kansankirkon rippikoulussa minulle opetettiin, että armo tarkoittaa ”ansaitsematonta rakkautta minun osakseni”. Tässä on lyhyesti ilmaistu, mistä Jumalan armossa on kyse ja se on ihan hyvä sääntö muistettavaksi. Tärkeä näkökulma, joka jää kuitenkin sanomatta on, että Jumalan armo ja Jeesuksen ristintyö kuuluvat yhteen. Armo ei ole vain mitään yleistä Jumalan armollisuutta, vaan anteeksiantamista, joka rakentuu sen varaan, että Jumalan Poika syntyi, oli kuuliainen, kärsi ja kuoli meidän sijastamme.

Vain ristin muotoinen armo on todella ansaitsematonta armoa. Jos kyseessä olisi vain Jumalan yleinen armollisuus, olisi tilaa ansioille. Ainahan ihmiset ovat valmiit mittailemaan toisiaan ja ylentämään itseään. Nopeasti syntyisi ajatus: Jumala varmasti armahtaa minua, koska olen sentään esikuvallisempi kuin tuo toinen syntinen. Ristillä kuitenkin kaikki se, mitä me olemme, julistetaan kadotuksen ansainneeksi. Kaikki kerskaus joutuu vaikenemaan, kun Jumalan Poika huutaa sanoinkuvaamattomissa tuskissa: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Mark. 15:34). Kaikki syntiset tiputetaan samaan joukkoon; joukkoon, joka on ansainnut kadotuksen, mutta jolle on Kristuksessa lahjoitettu valmis armo uskolla omistettavaksi: ”Sillä kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla ja saavat lahjaksi vanhurskauden hänen

armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa” (Room. 3:23–24).

Raamattu käyttää sanaa ”armo” laajemminkin kuin vain pelastavan armon merkityksessä. Armo voi merkitä esimerkiksi kykyä puhua oikein, kärsiä uskon tähden ja palvella toisia oikealla mielenlaadulla pelastavan armon varassa: ”Sillä se on armoa, että joku omantunnon tähden Jumalan edessä kestää vaivoja, syyttömästi kärsien.” (1 Piet. 2:19), ”enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani” (1 Kor. 15:10).

Kuitenkin, kun puhutaan ihmisen vanhurskauttamista, armo tarkoittaa vain anteeksiantamista synneistä Kristuksen tähden. Tässä yhteydessä armoa ei tule käsittää miksikään muuksi. Jos armo mielletäisiin esimerkiksi Jumalan uudistavaksi työksi meissä, pelastuksen luonne hämärtyisi. Menettäisimme varmuuden Jumalan lapseudestamme, koska meidän pitäisi suunnata silmämme itseemme. Meissä itessämme on kuitenkin syntiä ja kuolemaa. Siksi pelastusvarmuus voi syntyä vain silloin, kun katseemme saa levätä meidän puolestamme eläneessä, kuolleessa ja ylösnousseessa Jumalan Pojassa. Pidä katseesi hänessä ja niin voit olla varma, että Jumala on antanut sinulle kaikki syntisi anteeksi.

Mika Bergman

Tarvitseeko ihminen armoa

Kristinuskossa puhutaan paljon armosta. Mutta miksi ihminen tarvitsee mitään armoa Jumalalta? Jumalahan rakastaa kaikkia, eikö hän siis voisi hyväksyä ihmisen ilman mitään sen kummempaa armahtamistakin?

Tällaiset kysymykset perustuvat väärään käsitykseen ihmisestä ja Jumalasta. Ihminen tarvitsee välttämättä Jumalan armoa, koska jokainen ihminen on syntinen, mutta Jumala on pyhä ja oikeudenmukainen.

Kukaan ihminen ei täytä Jumalan pyhää lakia ja sen vaatimuksia. Jumalan laki – rakkauden kaksoiskäsky, sitä selittävät kymmenen käskyä ja niiden kaikki käytännön sovellukset – on se normi, jonka mukaan Jumala arvioi ihmistä. Hänen edessään ei ole merkitystä sillä, mitä ihminen elämässään ulkonaisesti saavuttaa. Jumala kysyy vain, onko ihminen rakastanut häntä yli kaiken ja lähimmäistään niin kuin itseään. Sitä varten Jumala on meidät luonut ja sitä hän meiltä odottaa.

Kukaan meistä ei kuitenkaan täytä Jumalan lain ehdotonta rakkauden vaatimusta. "Kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vaila." (Room. 3:23) Siksi meille kuuluu kadotustuomio, jos Jumala tuomitsee meidät oikeutensa mukaan. Tämän vuoksi jokainen tarvitsee armoa. Armosta me saamme vanhurskauden eli syyttömyyden lahjaksi. (Room. 3:24). Se perustuu siihen, että Jumalan Poika itse on kantanut puolestamme syntien seuraukset eikä Jumala sen vuoksi lue syntejämme syyksi meille. Laki tuomitsee syntisen, mutta armo antaa hänelle anteeksi.

Ihminen tarvitsee armoa myös siksi, ettei hän voi omin voimin kääntyä Jumalan puoleen. Raamattu puhuu siitä, miten ihminen on luonnostaan vieraantunut Jumalasta (Kol. 1:21), ei etsi häntä (Room. 3:11), on hänen vihollisensa (Room. 5:10) eikä voi ottaa vastaan hengellisiä asioita. (1 Kor. 2:14). Ihminen ei itse voi pelastaa itseään eikä kääntyä.

On pelkästään Jumalan armoa, että hän kääntää ihmisen puoleensa. Jumalan kutsu evankeliumin sanassa saa ihmisen kääntymään. (Room. 10:17). Pyhä Henki synnyttää synteihinsä kuolleen uuteen hengelliseen elämään (Ef. 2:1) samaan tapaan kuin Jeesus kutsui kuolleen Lasaruksen ulos haudastaan. Tämän hän saa aikaan sanan ja kasteen kautta.

Kaikki ihmiset tarvitsevat armoa ja se on yhtä lailla tarjolla kaikille, sillä Kristus on sovittanut koko maailman synnit.

Vesa Hautala

Synti: perisynti, tekosynnit ja epäusko

On kaksi asiaa, joita ihmisen ei pidä unohtaa. Toinen on se, että hän on syntinen. Toinen taas on se, että Jumala on armollinen. Jos ihminen ei tunnusta itseään syntiseksi, hän ei voi omistaa Jumalan armoa. Jos hän ei usko Jumalaa armolliseksi, hän ei voi pelastua.

Jotta synnintuntemme ei heikentyisi, meidän on hyvä asettaa itsemme aina välillä Jumalan lain peilin eteen ja katsoa, millaisia olemme.

Perisynti

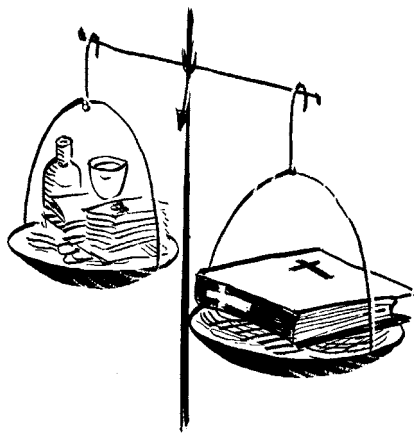
Kristitty ei joudu tuskailemaan vain yksittäisten väärin sanojen ja pahojen tekojen kanssa, vaan ennen kaikkea sen syvän hengellisen turmeltuneisuuden kanssa, mikä meissä on. Tätä turmelusta nimitämme perisyntiksi ja periturmelukseksi. Sen Herran apostoli kuvaa sanoilla: "Minussa, se minun lihassani, ei asu mitään hyvää" (Room. 7:18). Tämän hän sanoo tässä itsestään, mutta samalla esimerkkinä siitä, millaisia kaikki ihmiset ovat. Jumalan edessä hengelliseltä kannalta. Ihmisessä ei ole mitään hyvää. Ajallissessa mielessä hänellä voi olla tietoa, taitoa ja moraalia, jotka hyödyttävät lähimmäisiä ja yhteiskuntaa tässä elämässä. Mutta Jumalan edessä ne eivät ole ansiollisia eivätkä pelastavia tekoja tai ominaisuuksia. Päinvastoin niihin liittyy paljon syntiä, usein jopa suurta ylpeyttä ja kerskausta. Ja jos olemme oikein nöyriä, niin siinäpä vasta lihallemme oiva kerskauksen aihe.

Perisyntin seurauksena ihminen ei voi omasta voimastaan kääntyä epä-

uskosta uskoon. Hän ei voi tehdä ns. uskon ratkaisua. Kääntymykseen tarvitaan Pyhän Hengen työ. Synteihinsä kuollut vastustaa viimeiseen asti tätä Hengen työtä. Siinä vaiheessa, kun ihminen haluaa kääntyä ja haluaa uskoa, hän on jo kääntynyt ja on jo uskova. On nimittäin niin, että uuden ihmisen puolesta me ilolla yhdyimme Jumalan lakiin ja kaikkeen hänen tahtoonsa. Mutta meissä oleva vanha ihminen ja turmeltunut lihamme ei koskaan yhdy Jumalan tahtoon. Sen tähden Raamattu puhuu lihan kuolettamisesta. Se lausuu: "Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman; mutta jos te Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää" (Room. 8:13).

Tekosynnit

Kun Raamattu puhuu syvästä turmeluksesta, se usein välittömästi yhdistää siihen väärät teot. Luther vertaa perisyntiä emäsikaan, jolla voi olla paljon porsaita. Perisyntiltäkään ei pahoja tekoja puutu. Raamattu sanoo: "Kuolettakaa siis maalliset jäsenenne: haureus, saastaisuus, kiihko, paha himo ja ahneus, joka on epäjumalanpalvelusta, sillä niiden tähden tulee Jumalan viha, ja niissä tekin ennen vaelсите, kun niissä elitte. Mutta nyt pankaa tekin pois ne kaikki: viha, kiivastus, pahuus, herjaus ja häpeällinen puhe suustanne. Älkää puhuko valhetta toisistanne, te, jotka olette riisuneet pois vanhan ihmisen tekoinensa ja pukeutuneet uuteen, joka uudistuu tietoon, Luojansa kuvan mukaan." (Kol. 3:9ss.)

Kaikki synnit ovat luonteeltaan kadottavia. Tosin teemme eron karkeitten eli julkisyntien ja heikkouden syntien välillä. Se, joka elää karkeissa julkisyynneissä parannukseen tulematta, ei pelastu. Sen sijaan ns. heikkouden synnit, joiden yhteydessä usko voi säilyä, eivät kadota. Heikkouden synnit ovat itsessään, kuten kaikki synti, kadottavia, mutta niitä ei lueta syyksi uskovalle, koska uskolla omistettu Kristuksen vanhurskaus peittää ne. Kuitenkin jokainen synti on aina varottava asia.

Kun uskova havaitsee ikäväkseen tehneensä tekosyntejä, se on aina muistutus siitä, että hänellä on perisynti. Kaikki tekosynnit ovat perisyntien hedelmiä.

Vaarallisin synti

On olemassa eräs synti, jota useintaan ihmiset eivät pidä syntinä, vaikka se on kaikkein pahin ja vaarallisin synti. Se on epäusko. Epäuskoinen ihminen ei turvaudu siihen armoon,

jonka Jumalan Poika on ihmiskunnalle lunastustyöllään hankkinut. Raamattu sanoo: "Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille. Joka uskoo ja kastetaan, se pelastuu; mutta joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen." (Mark. 16:15–16) Koska Kristus on maksanut koko maailman syntivelan, epäusko on lopullinen, varsinainen syy, mikä kadottaa.

Erityinen synti Pyhää Henkeä vastaan

Tämä on sellainen synti, jota ei anneta anteeksi. Senkin kadottavana syynä on epäusko, mutta se ei ole mitä tahansa epäuskoa. Synnissä Pyhää Henkeä vastaan sen tekijä on tullut valistetuksi jumalallisesta totuudesta, mutta on sen herjaten torjunut luotansa. Tällaista ihmistä ei voida uudistaa parannukseen. Jumala on todennut hänen paatumuksensa lopulliseksi, vaikka ihminen vielä saisikin elää täällä maailmassa. Jeesus sanoo: "Totisesti minä sanon teille: kaikki synnit annetaan ihmisten lapsille anteeksi, pilkkaamisetkin, kuinka paljon pilkanevatkin; mutta joka pilkkaa Pyhää Henkeä, se ei saa ikinä anteeksi, vaan on vikapää iankaikkiseen syntiin" (Mark. 3:28–29)

Monesti herkällä tunnolla olevat uskossaan ensi askeleita ottavat kristityt pelkäävät tehneensä tämän synnin. Tällainen pelko on selkeä todiste siitä, että sellainen ihminen ei ole tehnyt tätä syntiä, vaan Pyhä Henki vaikuttaa hänenessään halua uskoa ja pelastua.

"Missä synti on suureksi tullut, siinä armo on tullut ylenpalttiseksi" (Room. 5:20).

Markku Särelä

Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on avara ja tie lakea, joka vie kadotukseen, ja monta on, jotka siitä sisälle menevät; mutta se portti on ahdas ja tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka sen löytävät. Kavahtakaa väärää profeettoja, jotka tulevat teidän luoksenne lammasten vaatteissa, mutta sisältä ovat raatelevaisia susia. Heidän hedelmistään te tunnette heidät. Eihän orjantappuroista koota viinirypäleitä eikä ohdakkeista viikunoita? Näin jokainen hyvä puu tekee hyviä hedelmiä, mutta huono puu tekee pahoja hedelmiä. Ei saata hyvä puu kasvaa pahoja hedelmiä eikä huono puu kasvaa hyviä hedelmiä. Jokainen puu, joka ei tee hyvää hedelmää, hakataan pois ja heitetään tuleen. Niin te siis tunnette heidät heidän hedelmistään. Ei jokainen, joka sanoo minulle: 'Herra, Herra!', pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon. Moni sanoo minulle sinä päivänä: 'Herra, Herra, emmekö me sinun nimesi kautta ennustaneet ja sinun nimesi kautta ajaneet ulos riivaajia ja sinun nimesi kautta tehneet monta voimallista tekoa?' Ja silloin minä lausun heille julki: 'Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät.' (Matt. 7:13-23)

Mitä synnin poisottaminen vaati

Kun Johannes Kastaja julisti Jumalan sanaa, hän näki Jeesuksen tulevan luokseen ja sanoi julkisesti ihmisten kuullen: ”Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin.” (Joh. 1:29) Mistä oli kysymys ja mitä maailman syntien poisottaminen vaati?

Synti on Jumalan käskyn rikkomista. Näin oli Aadamin ja Eevan lankeemuksessa, ja samasta asiasta on kysymys kaikessa synnissä. Väärät teot kumpuavat lankeemuksesta niin, että jokainen ihminen on perisyntistä osallinen. Tämän alkusynnin tähden ei ihminen voi valita synnitöntä elämää eikä uskovankaan elämä täällä ajassa tule synnittömäksi.

Kun Jumala varoitti Adamia ja Eevaa syömästä kielletystä puusta, hän sanoi, että he kuolevat sinä päivänä, kun syövät tästä puusta. Näin tapahtuikin, ei tosin ruumiillisessa mielessä välittömästi, vaan niin, että synti toi heti mukanaan hengellisen kuoleman ja aikanaan myös ruumiillisen. Synti johtaa myös iankaikkiseen kuolemaan ilman synnin poisottamista.

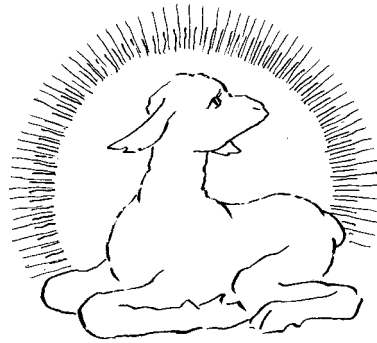
Synnin tähden jokaiselta ihmiseltä luonnostaan puuttuu Jumalan lain vaatima kuuliaisuus häntä kohtaan. Samoin jokainen ihminen ilman apua syntiä vastaan on sekä ajallisen että iankaikkisen kuoleman alainen.

Synnin poisottamiseksi vaaditaan Jumalan lain vaatiman kuuliaisuuden täyttäminen ja rangaistuksen kärsiminen. Näitä asioita varten Jeesus tuli maailmaan. Hän on meidän Sijaisemme ja Välimiehemme. Hän tuli ihmiseksi kuitenkin tulematta syntiseksi. Hän on ”syntisistä erotettu”. Hänen suussaan ei ollut vilppiä, vaan hän oli kaikessa kuuliainen. Maallinen hallitsija Pontius Pilatus ei voinut löytää hänessä yhtään syytä.

Jeesus oli kuuliainen hamaan ristinkuolemaan asti. Hänen kuolemansa oli seurausta siitä, että hänet tehtiin synniksi (2 Kor. 5:21) niin, että hänen päällensä luettiin meidän ja koko maailman syntivelka. Tämän tähden hän antoi henkensä syntien sovitukseksi. Näin Jumalan Pojan kuolema on sijaiskuolema koko maailman syntien sovittamiseksi ja hänen verensä puhdistaa meidät kaikesta synnistä.

Jeesuksen sovitustyön tähden on syntisellä turva Jumalan edessä. Vapahtaja on meidän sijassamme täyttänyt vaatimuksen kuuliaisuudesta ja on kärsinyt kuolemanrangaistuksen meidän syntiemme tähden. Näin se, mitä synnin poisottaminen vaati, on tullut täytetyksi. Tämän tähden Jeesuksen työ on omantunnon rauhan ja iankaikkisen elämän varma perustus, johon saamme uskolla turvautua.

Syntiuhrit – Kristuksen uhri

Oletko koskaan tullut ajatelleeksi, miksi Jeesus riippui ristillä juuri kuusi tuntia? Miksi hänet ristiinnaulittiin noin yhdeksältä aamulla ja miksi hän antoi henkensä noin kolmelta iltapäivällä? Vastaus tähän kysymykseen löytyy todennäköisesti siitä, että juutalaisten lähteiden perusteella Jerusalemissa oli tapana uhrata Mooseksen laissa vaaditut syntiuhrit näinä kellonaikoina.

Vanhassa Testamentissa Jumala oli säättänyt, että israelilaisten tulisi uhrata syntiuhreja vahingossa tehdyistä synneistä. Se säättää erikseen, kuinka papin pitäisi uhrata syntiensä edestä, kuinka rikkoneen kansan, kuinka johtajien, ja niin edelleen (3 Moos. 4). Esimerkiksi kansan kohdalla prosessi sujui niin, että uhrieläimen päälle laskettiin kädet, verta pirskotettiin temppelissä ja sitä siveltiin suitsutusuhrialttarin sarviin. Muu veri vuodatettiin polttouhrialttarin juureen ja eläimen rasvaa poltettiin alttarilla. Tämän seurauksena synnit tulivat sovitetuiksi: ”Kun pappi näin on toimittanut heille sovituksen, annetaan heille anteeksi” (3 Moos. 4:20). Muu liha poltettiin leirin ulkopuolella.

Huomionarvoista on, että Jumala vaati uhria tahattomasti tehdyistäkin synneistä. Synti vaatii aina verenvuodatusta, silloinkin, kun sitä ei ole tehty tarkoituksella. Tämä voi sotia sitä vastaan, miten ihmiset yleensä ajattelevat. Jumalan pyhyys on kuitenkin sellaista, ettei se siedä vähintäkään synnin saatua yhteydessään. Näin jokainen ihminen, joka kerskaa siitä, ettei ole tehnyt mitään vasten omaatuntoaan, joutuu nöyrytymään lain käskyjen edessä: jos olet edes vahingossa rikkonut Jumalan tahdon, olet lainrikkoja.

Israelilaisille annetut uhrilait eivät muuttaneet kansan sydäntä. He kääntyivät epäjumalien puoleen ja vaelsivat synnissä. Uhrit osoittivat tulevaisuuteen, häneen, joka täyttäisi kaiken sen, minkä laki oli säättänyt. Ne osoittivat häneen, joka ei tehnyt yhtäkään rikkomusta – ei edes vahingossa. Jeesuksen kuuden tunnin kärsimys ristillä kertoo meille, että syntiuhreja ei enää tarvita. Hän on sovittanut kaikki synnit, niin tahallaan kuin vahingossakin tehdyt. Laki on täytetty ja rangaistus on kärsitty.

Mika Bergman

Millä perusteella Jumala on armollinen tahtonsa rikkoneelle

Koko Jumalan sanan pääoppi on ilmoitus hänen armostaan syntistä kohtaan eli syntien anteeksiantamuksesta. Mikä tarkkaan ottaen on se peruste, jonka tähden Jumala on syntiselle armollinen?

Tähän kysymykseen ohjaa vastaamaan ensiksi Joh. 3:16: ”Niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainoan Poikansa.” Tarvittiin Jumalan oma Poika, Kristus, joka on tosi Jumala, tuomaan sovitus synneistä. Ihmiselle on mahdotonta sovittaa syntejä. Kukaan ei voi omaa syntivelkaansa ottaa pois, vaan ihmistyön päämäärä on onneton, kuten Daavid sanoo: ”Minun syntini on aina minun edessäni.” (Ps. 51:5) Kukaan toinenkaan ihminen ei voi toista synnin alta vapauttaa: ”Kukaan ei voi veljeänsä lunastaa eikä hänestä Jumalalle sovitusta maksaa.” (Ps. 49:8)

Kaiken ihmistyön vastakohta on siis todella pätevä syntien sovitus, Kristuksen kuuliaisuus ja hänen kärsimyksensä meidän edestämme. Hänen työssään tulivat täytetyiksi Jumalan lain molemmat vaatimuk-

set, nimittäin lain täyttäminen ja kuolemanrangaistus syntisten puolesta.

Luterilainen tunnustus opettaa tarkoin Jumalan armon perusteesta: ”Meille ei lueta vanhurskaudeksi ainoastaan hänen (Kristuksen) kärsimyksessään ja kuolemassaan ilmennyttä kuuliaisuuttaan, vaan sekin, että hän vapaaehtoisesti meidän sijastamme alistui lain alaiseksi ja sen kuuliaisena täytti, niin että Jumala sen eheän kuuliaisuuden tähden, jota hän niin toimien kuin kärsienkin, elämässä ja kuolemassa, taivaalliselle Isällensä meidän tähtemme osoitti, pitää meitä täysin vanhurskaina ja tekee meidät iankaikkisesti autuaiksi.” (Yksim. ohje, täyd. selitys, 3, 15)

Se, että pelastuksen perusta on yksin Kristuksen työ, ohjaa ajattelemaan oikein myös uskon luonteesta. Usko ei ole ansiollinen teko, vaan se on omakohtaista luottamusta Kristuksen työhön, siis turvautumista Vapahtajan hankkimaan armoon.

Armon seurauksena on synnin vihaaminen ja syntisen rakastaminen

Apostoli Paavali kirjoittaa puhuttelevasti kristityn kamppailusta Roomalaiskirjeessään: ”Sillä minä en tunne omakseni sitä, mitä teen; sillä minä en toteuta sitä, mitä tahdon, vaan mitä minä vihaan, sitä minä teen.” (Room. 7:15). Kristityssä oleva uusi ihminen haluaa kaikessa samaa kuin Jumala. Siksi synty on sille vastenmielistä, jotain hyvin vierasta. Onneksi synty riippuu meissä kiinni vain tämän ajallisen elämämme ajan. Kohta saamme olla siitä täysin vapaita! Synnin läsnäolo velvoittaa meidät kuitenkin kurinalaiseen vaeltamiseen; meissä on vieras voima, joka yrittää kiskoa meitä iankaikkiseen kadotukseen.

Samasta syystä on tärkeää, että vihaamme myös muissa olevaa syntiä. Jos joku rikkoo Jumalan tahtoa vastaan, itse asia on vihattava. Se on vihattava myös rikkovan tähden, koska se on hänen sielulle haitaksi sekä muiden ihmisten tähden, koska synty vaikuttaa aina myös syntisten ympäristöön jollain tavalla. Sanottu ei kuitenkaan tarkoita sitä, että meidän pitäisi koko ajan tarkkailla toisten tekemisiä ja olla tuomitsemassa vähäpätöisimmistäkin synneistä kovaan ääneen.

Synnin havaitseminen toisissa ihmisissä pitäisi pikemminkin johtaa meitä rukoilemaan heidän puolestaan. Se on usein paras vaikuttamisen väline.

Syntiä täytyy vihata, mutta ei syntisiä. Usein unohdamme tämän. Kun näemme jonkun tekevän syntiä, voimme kiivastua hyvin paljonkin ja unohtaa, miten kristityn tulisi suhtautua synnintekijöihin. Esimerkkinämme tulisi olla Jeesus, joka suhtautui säällillä kohtaamiinsa syntisiin. Kaikki hänen toimintansa – kovatkin nuhtelun sanat – tähtäsivät sielujen parhaaksi. Hän itki Jerusalemiä, joka oli paaduttanut itsensä hänen evankeliumilleen. Itsepintainen harhaan pitäytyminen on suuri synty. Kuitenkaan paatunut syntinenkään ei ole sellainen, jonka kääntymystä Jumala ei toivoisi: Kristus ”on meidän syntiemme sovitussus; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” (1 Joh. 2:2). Tämä on hyvä sana meille, jotka päivittäin rikomme taivaallisen Isämme tahdon ja myös niille, jotka eivät vielä häntä tunne, mutta jotka ilman häntä ovat iankaikkisen kadotuksen omia.

Mika Bergman

Armon vaikutuksia

Kun Pyhä Henki vaikuttaa uskon Jumalan armoon, sillä on seurauksensa. Niistä saamme selkeän kuvan siitä ristin ryöväristä, joka ristillä ollessaan kääntyi epäuskostaan uskoon.

Tärkein seuraus on pelastus. Me ihmiset emme näe toisen ihmisen sydämeen emmekä voi nähdä siellä olevaa uskoa. Ristin ryöväriin pelastumisesta meillä on kuitenkin Jeesuksen vakuutus: "Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa" (Luuk. 23:43). Kuitenkin otamme tietysti rakkaudessa vakavasti lähimmäisemme uskon tunnustuksen emmekä epäile sitä, varsinkin kun sillä on muita merkkejä rinnallaan eikä ole selkeitä epäuskon merkkejä näkyvissä.

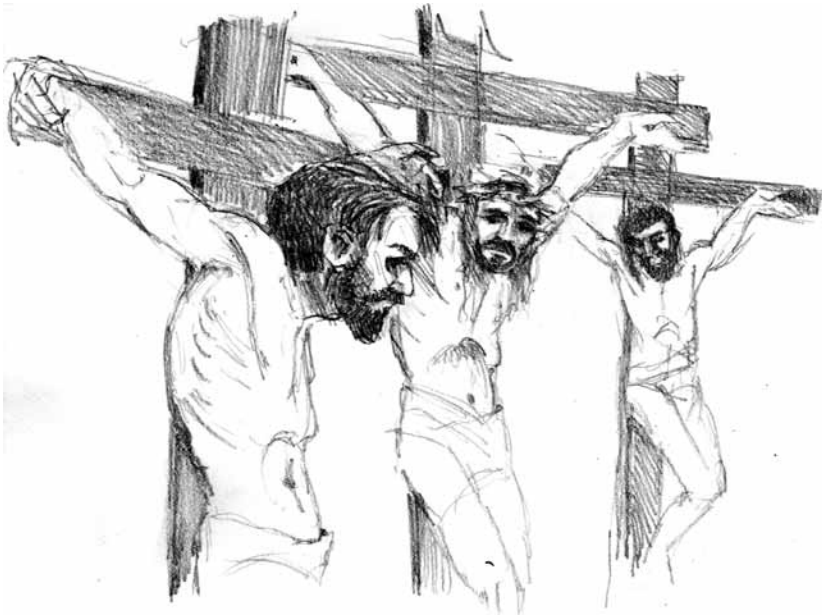
Matteuksen evankeliumin mukaan molemmat ryövärit aluksi pilkkasivat Jeesusta. Matteus kirjoittaa: "Samalla tavalla herjasivat häntä ryöväritkin, jotka olivat ristiinnaulitut hänen kanssansa" (Matt. 27:44). Molemmat olivat kulkeneet epäuskon tietä, ja se kävi ilmi vielä ristillä. Jumalan armo tavoitti kuitenkin toisen ryöväriin, niin että hän kääntyi. Se muutti ryöväriin sydämen, hänen ajattelutapansa ja puheensa. Emme kuule hänen suustaan enää herjaavia pilkkapuheita, vaan synnintunnustuksen: "Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekomme ansaitsevat" (Luuk. 23:41).

Ryöväriin armo on tottelemattoman armo, viime hetken armo, taivaan avaava armo, rukousmielen synnyttävä armo. Se on Kristuksen ansaitsema, Pyhän Hengen sydämelle kirkastama ja taivaallisen Isän lahja syntiselle.

Sanotaan, että vankilat ovat täynnä syyttömiä – sellaisia, jotka eivät itse tunnusta syyllisyyttään. Yhteiskuntakin on täynnä niitä, jotka eivät ole omasta mielestään tehneet mitään Jumalan edessä rangaistuksen ansaitsevaa. Synnintunnon puute on yleinen epäuskon merkki. Armosta elävä tunnustaa itsensä syntiseksi Jumalan edessä.

Ristin ryöväri tunnustaa nöyrästi ansainneensa kuoleman. Hän on rikollinen yhteiskunnan edessä ja ennen kaikkea hän on syntinen Jumalan edessä. Armo Jumalan edessä on hänen ainoa toivonsa. Hän rukoilee Messiasta: "Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi" (Luuk. 23:42). Ryöväristä näemme saman, mikä näkyi kääntyneestä Sauluksesta: "Katso, hän rukoilee" (Apt. 9:11). Ryöväriin rukous on aitoa ja kohdistuu Jumalan Poikaan, jolla on valtakunta ja joka yksin voi auttaa syntistä kuoleman edessä.

Ryöväriin rukous on oikean uskon mukainen. Hän ei rukoile itselleen pääsyä pois ristiltä eikä juutalaisten haaveksimaa ajallista kunnian valtakuntaa, vaan pelastusta taivaan autuuteen. Hän ei rukoile epäjumalia, vaan Jeesus Kristus on

hänen ainoa toivonsa. Hän on varma siitä, että kärsivä, kuoleva Jeesus on viaton. "Tämä ei ole mitään pahaa tehnyt" (Luuk. 23:41). Hän on samalla varma siitä, että Jeesus voittaa kuoleman, niin että hän voi panna sielunsa turvan häneen. Niinpä hän pyytää päästä osalliseksi Jeesuksen voitosta.

Ryöväriässä ilmenee vielä eräs muu kääntymyksen merkki. Raamattu kertoo: "Mutta toinen vastasi ja nuhteli häntä sanoen: 'Etkö sinä edes pelkää Jumalaa, sinä, joka olet saman rangaistuksen alainen? Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekemme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt.'" Kääntymys on tehnyt ryöväristä todistajan. Hän nuhtelee epäuskoista toveriaan asettumalla hänen rinnalleen samanlaisena rikollisen rangaistuksen ansainneena ja haluaa vetää häntä jumalanpelkoon. Hän ei tee ansiota kääntymyksestään, vaan kiinnittää kaiken huomion viattomaan kärsijään, Jeesukseen. Sellaista Jumala vaikuttaa kääntyneissä. Armo saa sen aikaan.

Mekin saamme suunnata katseemme Jeesukseen ristillä ja ryöväriin saamaan lupaukseen ja sanoa Juho Valven laulun sanoilla:

*Armoon, armoon ainoastaan, Suojaan suuren sovinnon,
Jeesus rakas, otat vastaan; Annoit armotuomion.
Siihen tahdon turvata. Jeesus, muista minua.*

(SK 1961 nro 238:3)

MS

Antinomismi ja armollisuus

Antinomismilla ymmärretään laista piittaamattomuutta. Tällaista harhaa on esiintynyt aina silloin tällöin milloin missäkin muodossa kristittyjen keskuudessa. Uskonpuhdistaja Martti Luther piti sitä harhoista vaarallisimpana, joka turmelee uskon täysin. Antinomisti ajattelee, että kristitty olisi lain noudattamisesta vapaa tai että laki ei saa aikaan synnintuntoa eli pelästystä synnin tähden, vaan sen vaikuttaa evankeliumi. Nykyisin tapaa sellaisen ajatuksen, että olisi armottomuutta pitää kiinni Raamatun sanoista ja sanoa synniksi sen, minkä Raamattu tuomitsee syntinä. Siten esimerkiksi vääristyneiden seksuaalisuhteiden julistamista synniksi pidetään armottomuutena.

Todellisuudessa asia on päinvastoin. Jos kirkko ei julista synniksi sitä, minkä Raamattu sanoo synniksi, se ei auta ihmistä näkemään kadotuksenalaista tilaansa eikä evankeliumi pääse vaikuttamaan uskoa ja pelastusta. Laittomuus on rakkaudettomuutta. Se on Kristuksen tulemusta edeltävän ajan tuntomerkki. Jeesus ennusti siitä: "Monta väärää profeettaa nousee, ja he eksyttävät monta. Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan, kylmenee useimpien rakkaus" (Matt. 24:12). Apostoli Paavali kirjoittaa: "Mutta tiedä se, että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja. Sillä ihmiset ovat silloin itserakkaita... rakkaudettomia... hekumaa enemmän kuin Jumalaa rakastavia" (2 Tim. 3:1–4).

Olisi erehdys ajatella, että laittomuuden henki vaikuttaa vain kapea-

alaisesti pintaan nostetuissa asioissa. Se vaikuttaa suhtautumisessa kaikkeen Jumalan tahtoon ja hänen asettamiinsa järjestyksiin. Se synnyttää pakolaisia ja orpoja sekä rikkoo ja hävittää koteja. Se luo turvattomuutta lapsille, kärsimystä sairaille ja raskaan ristin uskon tunnustajille. Se vie langenneilta armon ja omassatunnossaan ahdistuneilta lohdutuksen siellä, missä se pääsee valtaan. Nyt ei ole kysymys jostakin pikku asiasta, vaan koko totuudesta ja evankeliumin kohtalosta.

Kuitenkaan evankeliumia ei voida kokonaan hävittää. Aina säilyy Kristuksen piskuinen lauma, jolle Jumala Kristuksen tähden antaa valtakuntansa. Tosin se Kristuksen tullessa on niin vähäinen täällä ajassa, että siitä puhuessaan Jeesus joutui sanomaan: "Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?" Mutta samassa yhteydessä hän sanoi myös: "Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttaisikö hän heiltä apuansa? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian." (Luuk. 18:7–8)

Jumala on kirjoittanut lakinsa jokaisen ihmisen sydämeen jo luomisesa. Ihminen ei pääse sitä pakoon, vaikka hän voi tukahduttaa sen äänen. Se herää toimintaan silloin, kun Jumala kysyy: "Missä olet? Mitä olet tehnyt?" Jos ihminen kiertää nämä kysymykset täällä ajassa, hän kuulee viimeisenä päivänä Herran Kristuksen peruuttamattoman tuomion: "Minä en ole koskaan teitä tuntenut; menkää pois minun tyköäni, te laittomuuden tekijät" (Matt. 7:23).

Todellinen kristitty, joka elää armosta, ilolla yhtyy Jumalan lakiin. Uskova tunnustaa: "Sisällisen ihmiseni puolesta minä ilolla yhdyn Jumalan lakiin" (Room. 7:22).

MS

Saanko minäkin uskoa armoon?

Jumala, minä olen sinun edessäsi. Minulla ei ole mitään hyvää tuotavana sinulle, ei muuta kuin kysymys: "saanko minäkin uskoa armoon?" Annettavana minulla ei ole kuin rukous: "Herra armahda".

Jos ehkä joskus olen kuvitellut, että voisin antaa sinulle jotain, mikä antaisi minulle varmuuden armosta, en voi enää ajatella niin. Kysythän sinä minulta: "mitä sinulla on, mitä et ole lahjaksi saanut?" (1 Kor. 4:7) Sanothan sinä, että sieluni sovitushinta on liian kallis ihmisen maksettavaksi (Ps. 49:8–10). Vaikka tahtoisin saada varmuuden armosta tekemällä kaikkein parhaita tekoja, sinun pyhän lakisi mukaisia, jäisin silti vaille toivoa. Eivät nekään riitä, sillä laki "on sulkenut kaikki synnin alle" (Gal. 3:22, Room. 3:19–20). Teoistani en löydä varmuutta armosta.

Mutta entä uskoni, armon kokemus sydämessäni – löytyisikö varmuus sisältäni? Jos ehkä joskus olen etsinyt varmuutta sisimmästäni, on jälleen selvää, etten voi enää ajatella niin. Miten selviäisin silloin, kun kaikki ilo ja rauha on poissa, kun koko sielu huutaa vain: "minä viheliäinen ihminen! kuka pelastaa minut tästä kuoleman ruumiista?" (Room. 7:24) Kuinka kestäisin, kun uskoni horjuu epäilyksissä ja on kuin hiipuva hiillos? Jos armon varmuus olisi kokemuksistani kiinni, minun täytyisi elää edelleen epävarmuudessa ja peläten.

Niin minulle ei jää muuta kuin sinun armosi. Sitä minä ikävöin ja kaipaان. "Minun sieluni janoaa Jumalaa, elävää Jumalaa". (Ps. 42:3) Ja rakas Jumala, tästä sinä juuri haluat minut vakuuttaa: että armo kuuluu minullekin, että sinä olet armollinen myös minulle.

Annoithan sinä oman Poikasi minun pelastamiseksi. Lähetithän sinä hänet maailmaan etsimään minua jo ennen syntymääni. Annoithan sinä hänen kantaa minunkin syntini ja kuolla niiden vuoksi. Jos puolestani on kärsinyt Jumalan oma Poika, ei minun tarvitse kysellä epävarmana, haluatko sinä armahtaa minuakin.

Annoithan sinä minulle pyhän kasteen, jossa itse julistit minut omaksesi. Kun minut on siinä puettu Kristukseen (Gal. 3:27), ei voi olla epävarmaa, koskeeko hänen hankkimansa armo minuakin.

Eikä siinä kaikki: sinä annat minun kuulla ja lukea evankeliumia, et vain kerran, vaan aina uudelleen, että vakuuttaisit minut taas ja taaskin armostasi ja muistuttaisit minua aina armosta, jonka jo kasteessa sain.

Ja vielä sinä jaat armoa armon päälle: sinä ruokit minua Poikasi ruumiilla ja verellä ehtoollisen sakramentissa, että saisin vakuutuksen armosta suuhun asti ja käsin kosketeltavasti.

Isä, tämän kolminkertaisen armon sinetin suojassa minun ei tarvitse epäillä, vaan saan uskoa: "armo on minua varten, minä saan luottaa siihen", olin sitten kuka tahansa.

Vesa Hautala

Pelastus on yksin armosta

”Aina ennen olin luullut, että pelastuksen saamiseksi ihmisen pitäisi tehdä joitain ponnisteluja, mutta nyt käsitän, että se saadaan ilmaiseksi.” Tähän tapaan eräs Suomessa kasvanut, ulkonaisen kristikunnan keskellä elänyt keski-ikäinen ihminen kerran sanoi. Mitä oli tapahtunut ja millä tavoin hänen ajatuksensa oli muuttunut?

Kysymys oli siitä, että henkilö oli kuullut iltahartauden, jonka tekstinä oli 1 Joh. 2:2 ”Hän (Jeesus Kristus) on meidän syntiemme sovitustytö; eikä ainoastaan meidän, vaan myös koko maailman syntien.” Hartaudessa oli tullut esille Kristuksen sovitustyön luonne. Vapahtaja on tullut koko maailman eli jokaisen ihmisen sijaiseksi. Sovitustyössään hän on kantanut kaikkien niiden syntivelan, joiden tähden hän tuli ihmiseksi. Toisin sanoen Vapahtaja on hankkinut syntien anteeksiantamuksen jokaiselle ihmiselle.

Näin pelastus, syntien anteeksiantamus ja omantunnon rauha tässä elämässä sekä iankaikkinen elämä taivaassa, saadaan yksin armosta, Jeesuksen tekemän sovitustyön tähden. Tähän asiaan ei saa sekoittaa mitään ihmisen omaa työtä.

Miksi ei?

Ensiksi ihmistyöt eivät koskaan täytä Jumalan lakia eivätkä anna rauhaa. Toiseksi olisi Jumalan ja Hänen Poikansa sovitustyön pilkkaamista ajatella, että se tarvitsisi jotain täydennystä. Siksi pelastuksen omistaminen yksin armosta antaa sekä omalletunnon rauhan että Jumalalle kunnian.

Pelastumisen seurausta on sitten se, että Jumalan lapsi haluaa kilvoitella hänen käskyjensä mukaan. ”Siitä me tiedämme hänet tuntevamme, että pidämme hänen käskynsä” (1 Joh. 2:3), jatkoi apostoli. Uskova ei siis elä synnissä Jumalan käskyjen vastaisesti. Tämä vaellus seuraa uskosta, mutta ei kuitenkaan anna pelastusta. Näin pelastuksen perustaksi jää yksin Jumalan armo Jeesuksen sovitustyön tähden.

Armo on pelkkää Jumalan lahjaa

Armo on pelkkää lahjaa Jumalalta. Se tarkoittaa, että ihminen ei voi tehdä mitään ansaitakseen sen. Armoon ei liity ehtoja. Se ei perustu ihmisen hyvyyteen, vaan ainoastaan Jumalan rakkauteen.

Armo on pelkkää lahjaa, koska se on armahdus pahantekijöille

On välttämätöntä, että armo on lahja, koska ”kaikki ovat syntiä tehneet ja ovat Jumalan kirkkautta vailla”, kuten Paavali kirjoitti Roomalaisille (Room. 3:24). Jos Jumala toimisi sen mukaan, mitä me ansaitsemme, jokainen joutuisi kadotukseen. Kukaan ei nimittäin ole pitänyt täysin Jumalan pyhää lakia, joka vaatii ehdotonta rakkautta eikä edes vähäisintäkään murto-osaa siitä. ”Sillä joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin” (Jaak. 2:10).

Mutta lain rikkojille Jumala antaa ”lahjaksi vanhurskauden... armostaan sen lunastuksen kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa”, kuten Paavali jatkaa (Room. 3:25). Vain siten ihminen voi pelastua. Pelastava armo on siis pelkkää lahjaa, koska se on Jumalan armahduspäätös lain tuomitsemille syntisille.

Armo on pelkkää lahjaa, koska se on yksin Jumalan teko

Armo on sula lahja myös sillä tavoin, että se on yksinomaan Jumalan teko meitä kohtaan. Paavali kirjoitti efesolaisille: ”Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja, ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi” (Ef. 2:8–9). Armoa ei voi ansaita eikä se aseta ehtoja. Ihminen ei pelastu minkään itsessään olevan tähden, vaan pelastus on ainoastaan vapaa lahja Jumalalta.

Äsken lainatun Efesolaiskirjeen kohdan edellä Paavali kirjoitti, että ihmiset ovat luonnostaan synteihinsä kuolleita ja Jumalan vihollisia. Kuollut ei voi herättää itseään eikä syntinen ihminen päättää itse kääntyä Jumalan puoleen. On pelkästään Jumalan lahja, että hän herättää ihmisen uuteen hengelliseen elämään sanan ja kasteen kautta. Armo on siis lahja myös sillä perusteella, että Jumala antaa sen ilman mitään ihmisessä itsessään olevaa syytä. Pelastava armo on pelkkää lahjaa, koska se on yksinomaan Jumalan teko ihmiselle eikä toisin päin.

Tämä armon lahja on tarjolla kaikille Jeesuksessa Kristuksessa. Jokainen saa turvautua siihen.

Vesa Hautala

Vain armo voi auttaa syntistä

"Ei ole ketään vanhurskasta, ei ainoatakaan, ei ole ketään ymmärtäväistä, ei ketään, joka etsii Jumalaa; kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet; ei ole ketään, joka tekee sitä, mikä hyvä on, ei yhden yhtäkään. Heidän kurkkunsa on avoin hauta, kielellänsä he pettävät, kyykäärmeen myrkyä on heidän huultensa alla; heidän suunsa on täynnä kirousta ja katkeruutta. Heidän jalkansa ovat nopeat vuodattamaan verta, hävitys ja kurjuus on heidän teillensä, ja rauhan tietä he eivät tunne. Ei ole Jumalan pelko heidän silmäinsä edessä." (Room. 3:10–18).

Tässä on kuvaus siitä, millainen minä olen ja millainen sinä olet. Sanat ovat synkkiä ja ne kertovat, miten koko ihmiskunta on poikennut pois. Kaikki ovat eksyneet. Ei ole ketään, joka etsii Jumalaa. Kaikki ovat kadotustuomion ansainneita eikä olisi mitään väärää, jos jokainen meistä joutuisi iankaikkiseen kadotukseen. Se olisi hyvin ansaittu rangaistus.

Ihminen tietää sen, että hän on syyllinen. Siksi jokaisella yksilöllä ja jokaisella uskonnolla on omat tapansa päästä eroon syyllisyyden ongelmasta. Jokaisen mielessä on sanoja, joita ei olisi pitänyt sanoa, tekoja, jotka syyttävät, ajatuksia, jotka hävettävät. Ihminen lankeaa helposti oikeuttamaan omia reaktioitaan vetoamalla toisten ihmisten käyttäytymiseen tai tilanteeseen, jossa syntiä tuli tehdä. Rikkomus Jumalan lakia vastaan on kuitenkin aina syntiä. Voimme ymmärtää perusteita ja syntisinä samaistuaakin siihen, miksi joku on tehnyt jossain tilanteessa väärin, mutta se ei kumoa lain tuomiota. Syyllinen on syyllinen kaikesta huolimatta: "Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee." (Gal. 3:10).

Meillä kristityillä on synnin ongelmaan ainutlaatuinen ratkaisu. Se on ainoa ratkaisu. Se ei ole jotain, mitä me olisimme päättelleet oman järkemme varassa, vaan Jumalan antama ihana sanoma: "Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja-" (Ef. 2:8). Tämä on ainutlaatuinen vastaus lain ja omantunnon syytöksiin. Emme aseta tuomion ja itsemme väliin mitään omaamme, vaan meidän puolestamme kuolleen ja ylösnousseen Jumalan Pojan. Kun Jumala näkee meidät hänessä, meissä ei ole mitään, mistä laki voisi syyttää. Meidän syntimme ovat peitetyt: "Autuaat ne, joiden rikokset ovat anteeksi annetut ja joiden synnit ovat peitetyt! Autuas se mies, jolle Herra ei lue syntiä!" (Room. 4:7–8). Synnin ja syyllisyyden ongelma on voitettu ja olemme Jumalan lapsia. Meillä saa olla horjumaton rauha, koska se ei rakennu meidän varaamme, vaan sen varaan, mitä Jumalan Poika teki meidän edestämme.

Mika Bergman

Löydän armon

kasteesta

Kasteessa meidät on pelastettu. Niin apostoli Pietari sanoo: "Tämän vertauskuvan mukaan (Nooan pelastumiseen vedenpaisumuksen kautta liittyvä vertauskuva) vesi nyt teidätkin pelastaa, kasteena – joka ei ole lihan saastan poistamista, vaan hyvän oman-tunnon liitto Jumalan kanssa – Jeesuksen Kristuksen ylösnousemuksen kautta" (1 Piet. 3:21).

Kasteessa meidät on puettu Kristukseen. Apostoli Paavali kirjoittaa: "Sillä kaikki te, jotka olette Kristukseen kastetut, olette Kristuksen päälleenne pukeneet" (Gal. 3:27).

Kasteessa meidät on liitetty Kristuksen kuolemaan ja ylösnousemukseen. "Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme hänen kuolemaansa kastetut? Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidänkin uudessa elämässä vaeltaman. (Room. 6:3–4)

Kasteessa meidät on herätetty uuteen elämään uskon kautta. "Ollen

haudattuina hänen kanssaan kasteessa, jossa te myös hänen kanssaan olette herätetyt uskon kautta, jonka vaikuttaa Jumala, joka herätti hänet kuolleista" (Kol. 2:12).

Kasteessa syntimme on annettu anteeksi. Apostoli Pietari todisti ensimmäisenä helluntaina: "Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan" (Apt. 2:38).

Kaikki nämä ovat Jumalan armoon kuuluvia asioita. Jumalan armo löytyy siis kasteesta.

Kaste on kristillisen elämän alkupiste, "alkamisen sakramentti", mutta uskova palaa siihen aina uudelleen ja uudelleen. Jumalan kasteessa antama armo ei vanhene. Ihminen saa aina turvautua uskossa samaan Kristukseen. Tämä on myös välttämätöntä, sillä ilman uskoa kaste ei pelasta. Jokainen synnin kanssa kamppaileva saa upottaa syntinsä Kristuksen sovitustyöhön, siihen armoon, jonka on kasteessa saanut omakseen.

Vesa Hautala

Löydän armon

Raamatun sanasta

”Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä”, kirjoitti Johannes evankeliumistaan (Joh. 20:31). Sama pätee koko Raamattuun: se on kirjoitettu, että me löytäisimme siitä armon Kristuksessa. Sillä tavoin Raamatun sana voi ”tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa”. (2 Tim. 3:15)

Jumala on sitoutunut sanaansa. Hän toimii ja vaikuttaa sen välityksellä. Raamattu välittää meille Jumalan armon, koska se kertoo meille Jeesuksesta, joka on sovittanut syntimme. Raamattu vakuuttaa, että Jeesuksessa Jumala antaa pahat tekomme anteeksi. Raamattu kuvaa meille ”Jeesuksen Kristuksen ristiinnaulittuna” (Gal. 3:1) meidän puolestamme ja siksi me löydämme siitä varmasti Jumalan armon.

Uskonpuhdistaja Martti Luther lausuu: ”Kuitenkin koen aina, kun olen ilman sanaa ja kun en ajattele enkä käytä sitä, niin siinä ei ole Kristustakaan, eikä minulla ole myöskään halua eikä henkeä. Mutta heti kun otan jonkin psalmin tai raamatunkohdan eteeni, niin se antaa valoa ja paloa sydämeeni, niin että saan uuden rohkeuden ja toisen mielen. Tiedän myös, että jokaisen tulisi kokea sitä päivittäin itse tykönään.” (W2 VIII,749 § 10; WA 28,76, 15ss.)

saarnatusta evankeliumin sanasta

”Usko tulee kuulemisesta, mutta kuuleminen Kristuksen sanan kautta.” (Room. 10:17) Saarnattu evankeliumin sana välittää aivan saman armon kuin Raamatun sana. Oikea evankeliumin saarna on aina Raamatun sanan julistamista eli siihen perustuvaa ja sen mukaista opetusta. Sen pääsisältö on sama: Jeesus Kristus ja Jumalan armo hänessä.

Saarnatussa sanassa Raamatun opetuksia sovelletaan kuulijoihin. Saarnaaja julistaa lakia ja evankeliumia pelastavan uskon synnyttämiseksi ja hoitamiseksi. Saarna on Kristuksen tuomista kuulijoille ja sanan käyttämistä heidän kasvatamiseen armon tuntemisessa ja siitä seuraavassa kristillisessä elämässä. Jokaisen oikean saarnan tähtäyspiste on ihmisen johdattaminen Jumalan armoon ja syventäminen sen tuntemisessa.

Vesa Hautala

Löydän armon

luetusta ja laulettusta Jumalan sanasta

Hyvä, oikeaoppinen hartauskirjallisuus on ollut ja on yhä uskovien omakoh-
taisen sielunhoidon oiva apu. Lutherin saarnakirjat ja muut hartauskirjat ovat sitä
rukiista leipää, jolla on ilo ruokkia sieluaan. Kirkkopostillan ja Huonepostillan
lisäksi on olemassa mm. jokapäiväiset hartauskirjat Mannaa Jumalan lapsille, Hen-
gellinen virvoittaja, Sana ja armo ym. ym. On muuta Lutheria, Gerhardia, Zornia,
Ahoa sekä myös nuorempaa STLK:n julkaisemaa hartauskirjallisuutta. Loppuisi
tila, jos luettelisi kaiken tässä mainitsemattoman rakentavan kirjallisuuden.

Hartauslukemisen lisäksi on hyviä virsiä ja lauluja, joita voi lukea, hyräillä ja
laulella sekä erityisinä hartaushetkinä tai "kun työssä päivin puuhailen, sua Jeesus
muistan ain".

Kodin yhteiset hartaudet kasvattavat lapsia kristillisyyteen samalla, kun ne
ruokkivat sielua.

Aterialla olo on varsin sopiva aika yhteiseen hartauteen. Muitakin aikoja var-
masti löytyy, jotka sopivat kodin elämän rytmiin.

Tällaisessa hartauselämässä annamme arvon menneiden aikojen saarnaviralle
ja uskonveljien ja -sisarten keskinäiselle lohdutukselle, mitä on runsaasti hyvis-
sä virsissä ja lauluissa. "Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa
ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja
hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne" (Kol. 3:16).
Tämä soveltuu erityisesti seurakuntalauluun, mutta myös yksityiseen hartauden
harjoitukseen.

Samoin kuin Vanhan Testamentin kirjoitukset ovat meille opiksi, myös mennei-
den aikojen uskovien – varsinkin Lutherin – todistukset ovat meille kultaa kalliim-
pia. Apostoli lausuu Vanhan Testamentin kirjoituksista: "Sillä kaikki, mikä ennen
on kirjoitettu, on kirjoitettu meille opiksi, että meillä kärsivällisyyden ja Raamatun
lohdutuksen kautta olisi toivo" (Room. 15:4). Tätä toivoa meissä vahvistaa myös
Raamatusta ammennettu ja sille uskollinen kirjallinen opetus.

Markku Särelä

Löydän armon

muistellusta Jumalan sanasta

Kristitty elää uskon elämäänsä kaikkialla missä hän on tai liikkuu. Hänellä ei ole aina mahdollisuutta ottaa Raamattua esille ja lukea sen lohduttavia sanoja tai rientää sanankuuloon. Mutta hän voi muistella Herran armollisia tekoja ja hänen armosanaansa. Se on mahdollista työn lomassa, ihmisvilinässä ja yön pimeydessä, joka tilassa. Psalmissa sanotaan: "Niin minä kiitän sinua elinaikani, noston käteni sinun nimeesi. Minun sieluni ravitaan niin kuin lihavuudella ja rasvalla, ja minun suuni ylistää sinua riemuitsevilla huulilla, kun minä vuoteessani sinua muistan ja ajattelen sinua yön vartiohetkinä. Sillä sinä olet minun apuni, ja sinun siipiesi suojassa minä riemuitsen. Minun sieluni riippuu sinussa kiinni, sinun oikea kätesi tukee minua. (Ps. 63:5–9).

Jumala on kaikkialla, ja häntä voi lähestyä kaikkialla hänen sanaan vedoten. Jumalan suuri viisaus on siinä, ettei hän ole sitonut armoansa muuhun kuin armonvälineisiin ja että nämä välineet ovat moninaiset. Niinpä hän tietää varjella omansa jopa heidän vihollistensa keskellä. Se, että Kristus hallitsee vihollistensa keskellä (Ps. 110:2), tapahtuu hänen omiensa lohdutukseksi ja turvaksi. Sydämiin kylvetty Jumalan sana osoittautuu voimaksi niin arjen jokapäiväisyydessä ja rutiineissa kuin kaikkein vaikeimmissa koetuksissa yksinäisyydessä, kun ei ole ketään ystävää tukemassa.

Apostoli Paavali oli vankina Roomassa kuolemanuhan edessä. Hän kertoo: "Ensi kertaa puolustautuessani ei kukaan tullut avukseni, vaan kaikki jättivät minut; alkoon sitä heille syyksi luettako" (2 Tim. 4:16). Hän kuitenkin heti lisää: "Mutta Herra auttoi minua ja vahvisti minua... ja minä pelastuin jalopeuran kidasta." Niinpä hän paljon kokeneena sanoo myös: "Jumalan sana ei ole kahlehdittu" (2 Tim. 2:9).

Tämä innostaa meitä kätkemään sydämeemme Jumalan sanan silloin, kun se on mahdollista. Aina sitä mahdollisuutta ei ole. Mutta kun se on sinne kätkeyty, se voi tulla sieltä valoksi elämän pimeimpinäkin hetkinä ja kertoa, että Yksi on kuollut kaikkien edestä ja tuonut meille syntisille Jumalan armon ja iankaikkisen elämän.

Löydän armon

ripistä

”Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: ’Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt.’” (Joh. 20:21–22). Näillä sanoilla Jeesus antoi apostoleilleen ja Kirkolleen vallan antaa syntejä anteeksi hänen nimessään. Apostolien työtä jatkavat tänä päivänä pastorit: he joko julistavat synnit anteeksi Kristuksen tähden tai sitovat katumattoman synteihinsä.

Ripissä on kyse siitä, että pastori julistaa katuvalle Kristuksen sovityn tähden kaikki synnit anteeksi. Se on yleisen anteeksiantamuksen soveltamista yksilöön – ja siksi se on niin lohduttavaa! Jos mieltäsi painaa jokin synti, ota rohkeasti yhteyttä pastoriisi. Jeesus on antanut hänet sielusi paimeneksi. Pastorisi saa lohduttaa sinua Jeesuksen ristintyön tähden ja hänen valtuuttamana. Synninpäästön kuullessasi saat olla täysin varma siitä, että se on Kristuksen itsensä antama synninpäästö.

Mika Bergman

Löydän armon

ehtoollisesta

Herramme Kristus sääti ehtoollisen sakramentin vietettäväksi usein seurakunnassa. Tälle asialle on mitä suurin tarve. Syntimme tähden tarvitsemme lohdutuksen sielullemme ja vakuutuksen syntien anteeksi-antamisesta. On nimittäin suuri ero vahvimmankin uskovon vaelluksella verrattuna Jumalan pyhyyteen ja hänen lakinsa vaatimuksiin. Voimme elää vain Jumalan armosta, ja jotta vahvistuisimme tässä armossa, Vapahtaja on säättänyt sakramentin uskossa nautittavaksi.

Miten sitten omistat armon ehtoollisen sakramentissa? Usein sinua voi vaivata heikkouskoisuutesi tai vaelluksesi vajavuus verrattuna Jumalan käskyihin. Luterilainen tunnustus ohjaa nauttimaan ehtoollista oikealla mielellä: ”Ne taas ovat todellisia, kelpoisia vieraita, jotka heikkouskoisina, arkamielisinä ja murheenalaisina kristittyinä syntiensä suuruuden ja paljouden tähden kauhistuneina arvelevat, etteivät he suuren saastaisuutensa tähden ole tähän jaloön aarteeseen ja Kristuksen hyviin tekoihin arvollisia, jotka tuntevat ja valittavat uskonsa heikkoutta ja sydämestään toivovat voivansa palvella Jumalaa vahvemmallalla, päättävämmällä uskolla ja puhtaammalla kuuliaisuudella. Tämä syvälinen sakramentti on etupäässä heitä varten asetettu ja määrätty. Kristus itse sanoo: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon” ja vielä: ”Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat”, ja vielä: Jumalan ”voima tulee täydelliseksi heikkoudessa”, ja vielä Roomalaiskirjeen 14. luvussa: ”Heikkouskoista hoivatkaa, sillä Jumala on ottanut hänet hoivaansa.” Sillä hänellä, ”joka uskoo Jumalan Poikaan” joko sitten vahvalla tai heikolla uskolla, ”on iankaikkinen elämä.”” (Yksim. ohje, täydellinen selitys, 7, 70)

Syntinsä tunnustava, Kristuksen armoon uskova saa Jeesuksen ruumiin ja veren myötä varman todistuksen siitä, että juuri hänenkin syntinsä ovat anteeksiannetut ja että Kristus asuu hänessä. Se syntien anteeksiantamus, minkä Vapahtaja hankki kertakaikkisella sovitustyöllään koko maailmaa varten, kohdistetaan ehtoollisessa sitä nauttivan sielun ravinnoksi.

Löydän armon

uskovien keskinäisestä lohdutuksesta

Apostoli Paavali neuvoi uskovia: ”Runsaasti asukoon teissä Kristuksen sana; opettakaa ja neuvokaa toinen toistanne kaikessa viisaudessa, psalmeilla, kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten kiitollisesti Jumalalle sydämissänne” (Kol. 3:16).

Sen lisäksi, että Jumala on antanut sanansa ja sakramenttinsa seurakunnassa yhteisesti käytettäväksi, hän on antanut sanansa meille myös jokapäiväiseen käyttöön toinen toistemme neuvomiseksi ja lohduttamiseksi. Mikä erityinen arvo on tällä Jumalan sanan käyttämisen tavalla?

Suurimman osan päivistämme vietämme kotona tai muualla arkisen elämän asioissa. On Jumalan tahto, että sielullamme on myös silloin hänen sanansa ravintona. Tämä on suuri lahja tavallisina päivinä. Kun voimme kuulla Jumalan sanaa, se vahvistaa armossa. Sana varjelee vääriltä teiltä. Sana ohjaa käsittämään, että ihmiset, jotka Jumala on antanut lähellemme, ovat hänen suuria lahjojaan. Näin sana vaikuttaa kiitollisuutta ja varjelee oikealla tiellä.

Aivan erityisen tärkeää on saada Jumalan sanan lohdutus silloin, kun jokin synty painaa omaatuntoa. Monissa tapauksissa läheisin apu on silloin saatavilla uskonveljeltä tai –sisarelta. Hän voi lohduttaa Jumalan sanalla ja sillä, että Kristuksen armotyö on tapahtunut myös erityisesti mieltä painavien asioiden sovituksiksi.

Sielumme säännöllisen ravinnon kannalta on suureksi avuksi, jos kotona käytämme säännöllisesti Jumalan sanaa hartauksissa. Yhdessä luettu ja laulettu opetus tulee sielun lohduksi ja neuvoksi. Näin voi toteutua apostolin opetus Kristuksen sanan runsaasta asumisesta keskuudessamme.

On huomattava, että Jumalan sanan käyttötapoja ei pidä laittaa toistensa vastakohtiksi. Kirkkohistoria tuntee suuntauksia, jotka ovat opettaneet niin, että kodeissa pidettävät kokoukset voisivat korvata seurakunnan yhteiset kokoontumiset ja käytännössä tehdä pastorin viran tarpeettomaksi. Näin ei kuitenkaan ole, vaan Jumalan sanan runsas asuminen keskuudessamme toteutuu sekä yksityisesti, veljien ja sisarten kesken että seurakunnan yhteisissä kokoontumisissa.

KN

Luther lausuu Tunnustuskirjoissa: Evankeliumi "ei anna vain yhtä neuvoa ja apua syntiä vastaan, sillä Jumala on armossaan ylenpalttisen rikas ... Jumala tekee sen ... neljänneksi avaintenvallan ja myös veljien keskinäisen keskustelun ja lohduttamisen välityksellä". (TK 1948, Schmalkaldenin uskonkohdat, s. 262)

Apostolit Kirkon perustuksena

Kerran Pietari kysyi Jeesukselta: "Herra, meistäkö sinä sanot tämän vertauksen vai myös kaikista muista?" (Luuk. 12:41) Kun Jeesus opetti opetuslapsiaan, hän valmisti heitä apostolin virkaa ja saarnavirkaa varten. Oli asioita, joita hän puhui vain sitä koskien. Sellaiset asiat eivät siis koskeneet kaikkia uskovia.

Mutta oli muita asioita, joita hän puhui vain apostoleilleen ja kuitenkin ne koskivat koko Kirkkoa. Hän sääti ja opetti ne apostoleille, koska apostolien oli määrä olla perustuksena kirkolle. Heidän piti asettaa perustus koko Uuden Liiton Kirkon myöhemmälle toiminnalle. Pitihän Kirkon olla apostolien ja profeettojen perustukselle rakennettu kulmakivenä itse Herra Kristus Jeesus (Ef. 2:20). Tällaisia asioita olivat pyhä kaste ja pyhä ehtoollinen. Jos ne eivät koskisi koko Kirkkoa, ns. maallikoille ei voisi jakaa ehtoollista, sillä ehtoollista asetettaessa vain apostolit olivat paikalla.

Myös seuraava sana koskee koko Kirkkoa: "Rauha teille! Niin kuin Isä on lähettänyt minut, niin lähetän minäkin teidät." 22. Ja tämän sanottuaan hän puhalsi heidän päällensä ja sanoi heille: "Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt." (Joh. 20:21–23)

Kaste, ehtoollinen ja synninpäästö eli avaintenvalta on annettu koko Kristuksen Kirkolle eikä ainoastaan saarnaviralle. Luther korostaa sitä, että se on annettu niille, joilla on Pyhä

Henki. Koko Kirkko on saanut lähetystehtävän julistaa evankeliumia, kastaa ja viettää ehtoollista. Koska näin on, maallikkokin voi toimittaa hätäkasteen. Tietysti kaste, ehtoollinen ja evankeliumin julkinen saarna ja rippi kuuluvat säännönmukaisesti saarnaviran hoidettaviksi, mutta nämä ovat Kirkon yhteisiä aarteita.

Tietysti kohtaa Joh. 20:21–23 voidaan käyttää myös saarnaviran perusteena, mutta ei Kirkon poissulkevasti.

Korkeakirkollisella taholla on syytetty Lutheria tämän raamatunkohdan väärästä tulkinnasta. Syyttäjät eivät ole tajunneet apostolien asemaa Kirkon perustuksena. Samalla he ovat joutuneet ristiriitaan erityisesti sen kanssa, mitä Herran apostoli Pietari kirjoittaa hengellisestä papistosta 1 Piet. 2.5,9,10:ssä: "Rakentukaa itsekin elävinä kivenä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle mieluisia... Mutta te olette "valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa, julistaaksenne sen jaloja tekoja", joka on pimeydestä kutsunut teidät ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen "ette olleet kansa", mutta nyt olette 'Jumalan kansa', jotka ennen "ette olleet armahdetut", mutta nyt "olette armahdetut."

Jos Kristuksen Kirkon ja sen saarnaviran välinen suhde ei ole oikea, jompikumpi puoli ylikorostuu toisen kustannuksella. Matalakirkolliset eivät näe viran arvoa, ja korkeakirkolliset eivät näe yleisen hengellisen papiston asemaa, oikeuksia ja arvoa oikein, vaan riistävät heidän oikeutensa.

MS

Usko ottaa armon vastaan siihen turvaamalla

Kun puhutaan Jumalan armosta, mieleen voi tulla kysymys, miten armon voi saada omakseen. Armo on tarjolla kaikille ihmisille, mutta Raamattu sanoo myös, etteivät kaikki ota sitä vastaan. Kysymys siitä, miten armo otetaan vastaan, on sen vuoksi hyvin tärkeä.

Raamatussa usko ja armo liitetään yhteen. ”Armosta te olette pelastetut uskon kautta” (Ef. 2:8), kirjoitti Paavali. Armo on siis pelastuksen syy ja usko on väline, joka ottaa sen vastaan.

Usko on ihmisen omien tekojen ja ominaisuuksien vastakohta. Paavali jatkaa edellä mainitussa Efesolaiskirjeen kohdassa: ”...ette itsenne kautta – se on Jumalan lahja – ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskaisi.” (Ef. 2:8–9) Usko on Jumalan lahja, jonka hän antaa ihmiselle sanan ja sakramenttien kautta.

Usko on turvautumista armoon. Se on luottamista siihen, että Jeesus on sovittanut minunkin syntini. Usko soveltaa itseensä Jumalan armon. Se on Jeesuksen pelastustyön omistamis- ta itselle.

Raamattu varoittaa sekoittamasta uskoa ja Jumalan lain noudattamista toisiinsa: ”Te olette joutuneet pois Kristuksesta, te, jotka tahdotte lain kautta tulla vanhurskaiksi; te olette langenneet pois armosta. Sillä me odotamme uskosta vanhurskauden toivoa Hengen kautta.” (Gal. 5:4–5)

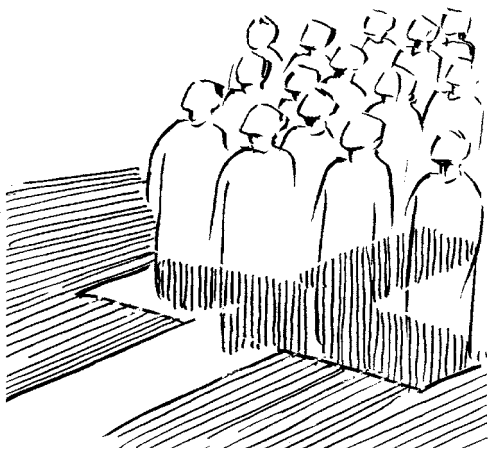
Ei pidä ajatella, että usko olisi sama asia kuin kristillinen elämä Jumalan käskyjä noudattaen. Silloin joutuisimme uskosta lain alle ja yrittäisimme pystyttää ”omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee” sen vanhurskauden sijaan, ”joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella (varas- sa)”. (Fil. 3:9)

Tästä on tärkeää varoittaa, koska ihmisille on luonnollista ajatella, että uskossa olisi kyse jostain, mitä me itse teemme. Todellisuudessa usko on kuitenkin aina vain Jumalan armon varaan jättäytymistä ja siihen turvautumista.

Uskon kohteena on Jeesuksen pelastustyö. Se ei ole vain yleisesti luottamusta Jumalan armollisuuteen, vaan nimenomaan Jumalan armoon Jeesuksessa. Usko ottaa vastaan armon juuri Jeesukseen turvautumalla. Paavali kirjoitti: ”Jumala on asettanut [Jeesuksen] armoistuimeksi uskon kautta hänen vereensä” (Room. 3:25.) Armonistuin oli Vanhassa Testamentissa juutalaisille paikka, josta saatiin syntien sovitus. Jeesus on nyt koko maailman armoistuin niille, jotka uskovat hänen vereensä. Jeesuksen veri merkitsee hänen sovitusustyötään maailman syntien anteeksi antamiseksi. Usko luottaa vain siihen. Siinä on sinullekin täydellinen anteeksiantamus, johon saat turvautua.

Vesa Hautala

Ryövärin armo

Raamatussa ei ole varmastikaan yhtään toista henkilöä, joka kuvastaisi paremmin, että pelastumme yksin Jumalan armosta, kuin ryöväri ristillä. Mies, joka oli tuomittu aivan oikeutetusti kuolemaan rikoksistaan, kääntyi ristillä riippuessaan Jeesuksen puoleen ja sai kuulla Vapahtajansa suusta sanat: ”Totisesti minä sanon sinulle: tänä päivänä pitää sinun oleman minun kanssani paratiisissa” (Luuk. 23:43).

Hänellä ei ollut mitään esiteltävää Jeesukselle. Hänellä ei ollut mitään, mistä hän olisi voinut kerskata. Hän riippui alastomana ja kaikki tiesivät, että hän oli syntinen. Tällaisen paljon rikkoneen, elämänsä synnissä viettäneen Jeesus julisti osalliseksi paratiisista. Jos pysähdymme tätä ajattelemaan, se on uskomattoman kuuloista. Olisimmekohan me ristin juurella kysyneet Jeesukselta, tietääkö hän varmasti, mitä tekee? Mutta kyllä hän tiesi. Olihan Jeesus ristiinnaulittu juuri syntisten tähden. Raamattu ei tee tämän suhteen minkäänlaista rajausta. Hänet ristiinnaulittiin kaikkien syntisten kaikkien syntien tähden, myös ryövärin syntien.

Ryöväriille jäi toivoksi hänen kanssaan ristiinnaulittu, rikolliseksi leimattu mies. Ryöväri oli herännyt näkemään syntisyytensä. Sanoi hän: ”Me tosin kärsimme oikeuden mukaan, sillä me saamme, mitä meidän tekomme ansaitsevat; mutta tämä ei ole mitään pahaa tehnyt” (Luuk. 23:41). Mutta hänen luottamuksensa Kristukseen oli kuitenkin sen verran vankka, että hän uskalsi pyytää: ”Jeesus, muista minua, kun tulet valtakuntaasi” (Luuk. 23:42). Yhtäkkiä kaikki paha, mitä ryöväri oli tehnyt, oli pyyhitty pois Jumalan kasvojen edestä. Ryövärin sydän oli tarttunut kiinni Jeesuksen ristiin. Se omisti jo ennakolta pelastuksen, jota Jeesus valmisti hänen vierellään. Se riitti ja kantoi hänet perille taivaaseen.

Tämä olkoon lohdutuksena meille, kun mietimme niitä läheisiämme, jotka eivät ole uskovia. Niin kauan kuin he ovat elossa ristin ryövärin esimerkki antaa toivoa. Vielä kuolinvuoteellakin Jeesuksen risti riittää, koska se on kaikkien syntien sovitus. Sama sanoma saa lohduttaa meitäkin, kun näemme elämässämme vain syntiä ja pimeyttä. Armo riittää peittämään kaiken pahan.

Mika Bergman

Paavalin armo

Armo on luonteeltaan samanlainen kaikille. Kyseessä on syntien anteeksiantamus Jeesuksen sovitustyön perusteella. Tämä armo omistetaan yksin uskolla ilman lain tekoja. Ihmisen tilanteet ja taustat ovat kuitenkin hyvin erilaisia. Jumalan sanassa kuvataan hyvin erilaisia ihmisiä, jotka ovat omistaneet yhden ja saman armon. Tämä koituu meille hyödyksi siinä mielessä, että tälläkin tavoin opimme armon olevan kaikille tarkoitettu.

Apostoli Paavalin vaiheissa ja armon omistamisessa oli erityisiä piirteitä. Hän oli hyvin syvästi tottunut lainomaiseen uskonnollisuuteen. Tämä johtui hänen saamastaan farisealaisesta opetuksesta. Tämän opetuksen tähden hän myös ensin hylkäsi evankeliumin, vastusti sitä kiivaasti ja vainosi seurakuntaa.

Kun apostoli Paavali sai tulla Jumalan armosta osalliseksi, hän ilmaisi suuren kiitollisuutensa ja opetti armon runsautta toisiakin varten: ”Varma on se sana ja kaikin puolin vastaanottamisen arvoinen, että Kristus Jeesus on tullut maailmaan syntisiä pelastamaan, joista minä olen suurin. Mutta sen tähden minä sain laupeuden, että Jeesus Kristus minussa ennen muita osoittaisi kaiken pitkämielisyytensä, esikuvaksi niille, jotka tulevat uskomaan häneen, itsellensä iankaikkiseksi elämäksi.” (1 Tim. 1:15–16)

Apostoli Paavalin saama armo on lohduttava esimerkki kaikille syntiensä raskauttamille. Kun syntisi suuruus kauhistaa sinua, katso, kuinka armollinen Jumala oli Paavalia kohtaan, joka oli vastustanut evankeliumia ja vainonnut seurakuntaa. Tiedä varmasti, että niin kuin apostoli Paavalille kuului Jumalan armo, varmasti se sinullekin kuuluu.

Apostoli Paavali puhui myös siitä, kuinka Jumalan armo vaikutti hänen virassaan: ”Jumalan armosta minä olen se, mikä olen, eikä hänen armonsa minua kohtaan ole ollut turha, vaan enemmän kuin he kaikki minä olen työtä tehnyt, en kuitenkaan minä, vaan Jumalan armo, joka on minun kanssani.” (1 Kor. 15:10) Jumala osoittautuu heikoissa väkeväksi. Apostoli Paavalin työn välityksellä evankeliumi levisi nopeasti laajalle alueelle. Apostoli Paavalin kautta Jumala on erityisesti Roomalais- ja Galatalaiskirjeessä myös antanut sanansa, joka erityisen selvästi sulkee kaikki ihmistyöt pois pelastuksen perustasta.

Olkoon sinulla samanlainen mieli kuin apostoli Paavalilla. Omista syneistäsi huolimatta Jumalan armo itsellesi. Anna omalla paikallasi, perheessä, työpaikalla ja sukulaisten keskuudessa todistus siitä, että Vapahtajan sovitustyö koskee kaikkia ihmisiä ja että Jumalan armo on kaikille tarkoitettu.

KN

LAPSILLE

Uhri

Herra Jumala oli antanut Aadamille ja Eevalle evankeliumin, sen hyvän sanoman, että hän itse oli tuleva ihmiseksi ja lunastava heidät ja kaikki ihmiset synnistä, kuolemasta ja kiusaajan vallasta. Rakas Vapahtaja tekisi tämän ottamalla kantaakseen meidän syntimme ja kuolemalla meidän edestämme. Jotta ihmiset ymmärtäisivät tämän oikein ja aina sitä ajattelisivat, rakas Vapahtaja opetti heille uhrin.

Millainen se oli?

Otettiin karitsa. Karitsan päälle ihmiset panivat syntinsä ja sanoivat: Sinä kannat meidän syntimme. Sitten he surmasivat karitsan ja sanoivat: Samoin on rakas Vapahtaja kantava meidän syntimme ja kuoleva meidän edestämme. Tätä oli uhri.

Tämän Vapahtaja opetti jo varmaan Aadamille ja Eevalle. Heidän piti opettaa se lapsilleen.

Sitten rakas Vapahtaja teki Aadamille ja Eevalle puvut uhrikaritsan nahasta ja puki ne heidän päälleen. Nyt Aadamin ja Eevan ja heidän lastensa piti ajatella: Rakas Vapahtaja peittää meidän syntimme ja antaa ne anteeksi ja pukee päällemme pyhyytensä ja vanhurskautensa.

Sitten rakas Vapahtaja opetti Aadamille ja Eevalle myös kiitosuhrin.

Mikä se oli?

Heidän piti ottaa hedelmiä ulkoa ja tuoda ne Jumalalle kiitokseksi hänen suuresta armostaan ja rakkaudestaan sen takia, että hän lunastaisi heidät verellään ja kuolemallaan. Heidän piti sanoa: Tämä on vain merkki siitä, että me kiitämme sinua, rakas Jumala.

Rukous

Rakas Vapahtaja, sinä olet tullut ihmiseksi ja olet ottanut kantaaksesi kaikki syntimme ja olet kuollut puolestamme. Nyt sinä annat anteeksi minun syntini ja puet päälleni pyhyytesi ja vanhurskautesi. Anna Pyhä Henkesi sydämeeni, että uskon sen lujasti ja olen siitä aina sinulle kiitollinen. Aamen.

LAPSILLE

Aadam ja Eeva ajettiin pois paratiisista

Kolmiyhteinen Jumala, Isä, Poika ja Pyhä Henki, sanoi nyt hyvin surullisesti: "Katso, Aadamista on tullut kuin yksi meistä, ja hän tietää hyvän ja pahan." Paholainenhan oli sen heille luvannut. Niin, nyt Aadam ja Eeva tiesivät, mikä on hyvää ja mikä pahaa. Mutta millaisia he nyt olivat? He olivat pahoja. Nyt he eivät myöskään saaneet syödä elämän puusta ja elää ikuisesti. Nyt heidän piti kuolla ja tulla maaksi jälleen, niin kuin Jumala oli heille sanonut. Nyt he eivät saaneet myöskään jäädä paratiisiin. Heidän täytyi lähteä sieltä pois ja elää maasta, jonka Jumala oli kironnut, koska he olivat tehneet syntiä.

Herra Jumala sanoi Aadamille, että hänen piti lähteä Eevan kanssa pois paratiisista ja viljellä maata, josta hänet oli otettu ja valmistettu. Herra Jumala ajoi heidät pois paratiisista. Paratiisin eteen Jumala asetti kerubit eli korkeita, pyhiä enkeleitä. Heillä oli paljastettu leimuava miekka, josta lähti tulenlieskoja. He varjelivat tietä elämän puulle.

Aadam ja Eeva olivat nyt kurjassa maailmassa, jonka Jumala oli kironnut. Siinä mekin olemme. Mutta jotakin hyvää he saivat kuitenkin ottaa mukaansa. Tiedätkö, mitä se oli? Ajattelehan! Se oli evankeliumi, hyvä, iloinen sanoma siitä, että rakas Vapahtaja oli lunastava heidät ja se oli se uhri, josta eilen kuulit. Meilläkin on tämä sama evankeliumi. Jeesus Kristus on se oikea uhrilammas, joka on uhrattu meidän edestämme.

Rukous

Rakas vapahtaja, anna minulle Pyhä Henkesi, että riennän sinun turviisi, kun olen tehnyt syntiä ja että kerron sinulle kaiken. Anna minulle anteeksi syntini! Aamen.

Carl Manthey-Zorn, Weide meine Lämmer, suom. toim. MS.

LAPSILLE

Jeesus kastetaan

Kun Johannes Kastaja saarnasi Jeesuksesta ja kastoi, Jeesus tuli Galileasta Nasaretista hänen luokseen ja halusi myös saada kasteen. Johannes ei tuntenut Jeesusta, mutta kun hän hänet näki, hän aavisti, että hän oli se Vapahtaja, josta hän saarnasi. Hän ei halunnut kastaa häntä, vaan sanoi: "Minun tulee saada sinulta kaste ja sinä tulet minun kastettavakseni." Mutta Jeesus vastasi ja sanoi: "Salli nyt, sillä näin meidän sopii täyttää kaikki vanhurskaus." Silloin Johannes kastoi hänet.

Mitä tämä tarkoitti? Johannes kastoi ne, jotka tunnustivat syntinsä, niin että he saivat kasteen kautta syntinsä anteeksi. Jeesus oli kuitenkin pyhä. Hän oli Vapahtaja, Jumalan Isän iankaikkinen Poika, joka oli tullut ihmiseksi. Miten tämä on käsitettävä?

Kuulehan! Herran Jeesuksen päällä olivat koko maailman kaikki synnit. Sen sinä tiedätkin. Sen tähden hänen kuului täyttää kaikki vanhurskaus. Hänen tuli tehdä kaikki, mitä syntisten täytyi tehdä. Sen tähden hänen piti tunnustaa syntinsä ja antaa kastaa itsensä syntien anteeksiantamiseksi. Ei hänellä itsellään ollut syntiä, mutta hän tunnusti omikseen maailman synnit, jotka hän oli ottanut kantaakseen.

Mutta eikö itse Herran Kristuksen pitänyt hankkia koko maailmalle syntien anteeksiantamus? Aivan varmasti. Herra Jeesuksen tuli maksaa koko maailman syntivelka kärsimyksellään ja kuolemal-

LAPSILLE

laan, jotta Jumala antaisi maailmalle synnit anteeksi. Koska se oli aivan varmaa, että Herra Jeesus tulisi maksamaan koko maailman syntivelan, hänelle annettiin synninpäästö kasteen kautta – mistä synneistä? Maailman synneistä, jotka olivat hänen kannettavinaan.

Huomaapa nyt, kuinka selvästi Jumala osoitti, että Jeesus oli Vapahtaja. – Kun Jeesus oli kastettu, hän nousi heti ylös Jordan-virrasta ja rukoili. Katso, taivas avautui hänen yllään. Pyhä Henki laskeutui hänen päälleen kyyhkysen hahmossa. Taivaasta kuului ääni: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Niin, huomaapa tämä, lapseni. Pyhä Henki laskeutui aivan näkyvä-nä Herran Kristuksen päälle osoittamaan, että hän asui Jeesuksen ihmillisessä luonnossa. Isä Jumala huusi aivan kuuluvasti taivaasta: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt." Siten hän osoitti, että Jeesus oli täyttävä kaiken, mitä varten hänet oli lähetetty. Niin Herra Jeesus vihittiin ja tehtiin vahvaksi ja iloiseksi pyhään virkaansa Lunastajanamme ja autuaaksi tekijänämme.

Huomaapa tässä myös Pyhä Kolmiykseys, Isä, Poika ja Pyhä Henki. Poika seiso i vedessä ja kastettiin, Pyhä Henki tuli alas hänen päälleen. Isä sanoi taivaasta: "Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt."

Sinutkin, rakas lapsi, on kastettu. Silloin rakas Vapahtaja tuli vedessä sinun tykösi ja lahjoitti sinulle syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen autuuden. Samalla Pyhä Henki tuli ja antoi sinulle uskon Vapahtajaasi. Silloin Isä Jumala sanoi sinulle: Olet rakas lapseni, johon minä olen mielistynyt. Tätä kaikkea ei kuitenkaan voinut nähdä eikä kuulla, kun sinut kastettiin. Mutta niin asia todella oli.

Pidäpä lujasti kiinni siitä suuresta armosta, joka on tullut osaksesi kasteessa. Tämän armon kautta taivas on sinulle auki.

Rukous

Rakas Jumala, minä kiitän sinua, että minut on kastettu. Auta minua iäti olemaa siitä kiitollinen. Aamen.

LAPSILLE

Paholainen kiusasi Jeesusta

Kuten olemme aikaisemmin kertoneet Pyhä Raamattu käyttää Jumalan päävastustajasta useita nimiä, kuten kiusaaja, perkele, saatana. Maailman lapset käyttävät niitä kirosanoina. Ethän sinä tee niin.

Nyt puhumme siitä, kun tuo paha kiusaaja ahdisti ja kiusasi Jeesusta.

Herra Jeesus, rakas Vapahtajamme, oli täytetty Pyhällä Hengellä. Kun hänet oli kastettu, Pyhä Henki vei hänet kauheaan erämaahan, missä oli vain hiekkaa ja kiviä ja jossa villipedot juoksentelivat. Mitä rakkaan Vapahtajamme oli määrä siellä tehdä? Mitä hänelle tapahtuisi? Siellä kiusaajan oli määrä ahdistaa ja kiusata häntä. Ymmärrätkö, mitä se tarkoittaa? Siellä kiusaaja ahdisti Jeesusta tekemään syntiä. Ensimmäinen asia, mitä Vapahtajan nyt piti tehdä, oli tulla perkeleen kiusaamaksi tekemään syntiä ja kestää kiusaus, niin ettei hän tehnyt syntiä.

Vieläkö muistat, että käärme, jossa kiusaaja oli, vietteli meidän ensimmäisiä esivanhempiamme, Adamia ja Eevaa, tekemään synnin ja että he myös lankesivat syntiin. Siten synti, kuolema ja tuomion alaisuus tuli kaikkiin ihmisiin. Mutta nyt Vapahtajan piti tulla perkeleen kiusaamaksi, kestää kiusaus ja olla tekemättä syntiä. Siten piti kaikille ihmisille tulla syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus.

Muistatko vielä, että Herra Jumala oli sanonut kiusaajalle, että oli oleva vihollisuus kiusaajan ja vaimon Siemenen, Kristuksen, välillä ja että Kristus oli murskaava käärmeen pään. Se merkitsi sitä, että Kristus ottaa pois kaiken sen pahan, mitä kiusaaja teki meille ihmisille. Nyt tämän vihollisuuden oli määrä alkaa. Nyt perkele kiusasi Kristusta. Niin oli Jumalan tahto.

Aadam ja Eeva joutuivat kiusatuiksi paratiisissa, missä kaikki oli heillä niin hyvää ja kaunista, niin ettemme enää pysty sitä edes kuvittelemaan. Kuitenkin he tekivät syntiä. Meidän rakas Vapahtajamme joutui paholaisen kiusaamaksi kauheassa erämaassa sen jälkeen, kun hän ei ollut syönyt eikä juonut neljäänkymmeneen päivään ja oli nälkäinen ja janoinen ja aivan heikko ja kurjassa kunnossa. Siitä huolimatta hän ei tehnyt syntiä. Tosin hän koki kiusauksen voimakkaana. Mutta hänelle ei tullut pienintäkään halua eikä vähäisintäkään ajatusta tehdä syntiä. Tätä me emme voi lainkaan käsittää. Mutta niin asia oli, ja se meidän tulee uskoa.

Sillä tavoin rakas Vapahtaja voitti kiusaajan ja murskasi hänen päänsä. Silti hän joutui tämän jälkeen vielä monta kertaa taistelemaan kiusaajaa vastaan.

Tämän rakas Vapahtajasi on tehnyt myös sinua varten. Tämän tulee koskea sinua siten, kuin jos et olisi lainkaan tehnyt syntiä, vaan olisit voittanut kaikki paholaisen kiusaukset. Tämä on Jumalan sana ja tahto.

Ensi kerralla kuulet, millä tavoin paholainen kiusasi Jeesusta ja kuinka Herra Jeesus voitti hänet.

Rukous

Minun tähteni, minun tähteni sinä olet tehnyt kaiken, rakas Vapahtajani. Sinun vanhurskautesi on minun vanhurskauteni. Halleluja! Nyt minä, kurja syntisraukka, voin pelastua ja tulla autuaaksi. Aamen.

Elämän pienet ilot

Syksy on monessa mielessä arkeen palaamisen aikaa. Kesä ja lomat ovat takana. Ahertaminen on edessä. Kristitylle arjen ei kuitenkaan tarvitse olla ankeaa. Kun opimme yhä enemmän näkemään koko elämämme ja sen jokaisen hetken lahjana, elämä on ihanaa. Kaikki, mikä tapahtuu, on Jumalan käsissä ja siksi mikään meitä kohtaava ei tapahdu sattumalta. Mitään ei pidä ottaa vastaan itsestäänselvyytenä tai turhana, koska kaikella on tarkoituksena. Lahjat synnyttävät iloa ja riemua. Kuinka paljon iloittavaa meillä onkaan, jos näemme kaikessa Jumalan rakastavan ja lahjoittavan tahdon!

Iloita voimme niin tavallisesta asiasta kuin uudesta päivästä. Voimme olla taipuvaisia pitämään jokaista uutta aamua itsestäänselvyytenä, mutta silloin meiltä menee ohi taivaallisen Isän rakkauden teko meitä kohtaan. Jokainen hetkemme on täysin sen varassa, että Jumala ylläpitää elämäämme. Aamulla työhön tai kouluun lähtiessämme saamme voimaa siitä, että muistamme Jumalan käyttävän syntisiä jakaessaan rakkauttaan. Työn ja koulutuksen kautta me saamme palvella tai kartuttaa tietoja ja taitoja lähimmäisemme palvelemiseen.

Kun olet ulkona, vaikkapa matkalla opiskelemaan, pysähdy, katso ja ihmettele, millaisella kauneudella Jumala haluaa ilostuttaa lapsiaan! Virsissä kesään liittyy varsinkin Jumalan luomistekojen ihmetteleminen, mutta se sopii aivan hyvin myös syksyyn. Syksyinen ruska ja sen väriloisto on valtavan kaunista. Luonnon kauneus voi muistuttaa sinua Luojaasi hyvydestä.

Johdattakoot nämä arjen pienet muistutukset Jumalan hyvydestä meidät lukemaan Jumalan sanaa ja käymään ehtoollisella. Näissä välineissä hän ei ole vain yleisesti läsnä, vaan hän on niissä läsnä siunaamassa meitä, pukemassa meidät Poikansa viattomuuteen ja antamassa meille uskoa, toivoa ja rakkautta. Siunattua syksyn alkua Jumalan hyvyttä ihmetellen!

Mika Bergman

Kristitty ja sosiaalinen media

Sosiaalinen media eli sellaiset nettipalvelut kuten Facebook, Twitter ja blogisivustot, joissa on mahdollista jakaa ja kommentoida kuvia, kirjoituksia ja muuta, ovat nykyään osa useimpien nuorten elämää. Onko kristityn suhteessa sosiaaliseen mediaan jotain erityistä?

Internet on yksi Jumalan lahjoista. Jumala on luonut ihmiselle aivot, joilla voi kehittää teknologiaa, ja antanut luonnonvaroja, joiden avulla sitä on mahdollista rakentaa. Ihmisten välinen viestintä on Jumalan lahja. Kuten kaikkia Jumalan lahjoja, myös internetiä ja sosiaalista mediaa voi käyttää oikein tai väärin, Jumalan tahdon mukaan tai sen vastaisesti.

Internetissä pätevät aivan samat Jumalan lait kuin muussakin elämässä. Jumalan kymmenen käskyä ovat yhtä lailla voimassa Facebookissa ja muissa sosiaalisissa medioissa kuin kasvokkain tapahtuvassa keskustelussa. Kiroileminen, rivo huumori ja toisten haukkuminen eivät kuulu kristitylle netissä sen enempää kuin tosielämässäkään. Internetissä kirjoittelevat toiset ihmiset ovat lähimmäisiä, joita kuuluu rakastaa, vaikka heidän mielipiteensä tai toimintansa olisivatkin typeriä. Erityisesti nettikiusaaminen on hyvin ikävä ilmiö, johon kristityn ei pidä osallistua.

Monesti ongelma internetissä on se, että siellä tulee helposti kirjoitetuksi sellaista, mitä ei sanoisi toiselle kasvokkain. Varsinkin nimimerkin takaa saattaa olla kiusaus laukoa kovia sanoja. Kristittyinä meidän on kuitenkin pidettävä mielessä, että se, mikä jää ihmisiltä piiloon, on Jumalalle näkyvässä. Netti ei ole moraalivapaa vyöhyke, vaan olemme Jumalan edessä myös siellä.

Keskeisin asia on muistaa, että ”söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi” (1 Kor. 10:31). Kaiken, mitä kristitty tekee, hän tekee Jumalan omana ja hänen läsnäolossaan. Kristus on joka hetki luonamme armossaan. Hän antaa syntimme anteeksi ja kasvattaa meitä elämään hänessä, niin että pyrimme osoittamaan toisia kohtaan samanlaista rakkautta, jolla hän on rakastanut meitä. Jumalan armo pyhittää kristityn koko elämän ja kaikkien Jumalan lahjojen käytön. Siksi myös sosiaaliseen mediaan ja internetiin voidaan soveltaa Paavalin sanoja: ”Kaikki, minkä Jumala on luonut, on hyvää, eikä mikään ole hyljättävää, kun se kiitoksella vastaanotetaan.” (1 Tim. 4:4–5)

Tältä pohjalta voimme lähestyä sosiaalista mediaa myönteisesti. Se on sellaisenaan Jumalan lahja, joka mahdollistaa ihmisten välisen vuorovaikutuksen ja asioiden jakamisen. Kristitylle se voi tarjota mahdollisuuksia olla yhteydessä toisiinsa uskoviin ja saada tietoa uskoon liittyvistä asioista. Erityisesti meidän oloissamme se tarjoaa mahdollisuuksia yhteydenpitoon kauempana asuvien seurakuntalaisten kanssa. Käytetään siis nettiä muistaen, että se on Jumalan lahja, ja toimien sielläkin Jumalaa ja lähimmäistä rakastaen Kristuksen armon varassa.

Vesa Hautala

Pyhän puun antimet

Poimin koriin kypsiä keltaisina loistavia päärynöitä. Kohta kattilassani kypsyy kullankeltainen päärynähillo. Kellarin hyllyt täyttyvät somista purnukoista, joiden etiketeissä lukee paitsi päärynähilloa myös monia muita. Miten luonto osaakaan kasvattaa näitä ihmeellisiä puita ja pensaita! Jumala ei tarjoa meille vain jotakin hengenpitimiksi vaan myös herkullista syötävää.

Taivaallinen Isäni järjestää vielä paremman tarjoilun seurakuntani tilaisuuksissa.

Joka sunnuntai, aina kun suinkin on mahdollista, tahdon mennä seurakunnan yhteiseen jumalanpalvelukseen? Herrani Kristus tahtoo hoitaa sieluani. Jumalanpalveluksessa hän tarjoaa pyhän puun, ristinpuun, antimet: Täyden armon ilman mitään omaa ansiotani, työtäni tai edes yritystäni hän kutsuu minut juhla-aterialle. Saan kaiken, mutta hän ei vaadi minulta mitään. Hän sanoo: ”Tulkaa kaikki työtätekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon”. Ja ”Minä olen elämän leipä, joka tulee minun tyköni, se ei koskaan isoa, ja joka uskoo minuun, se ei koskaan janoa.”

Saan Marian kanssa sanoa: ”Hänen laupeutensa pysyy polvesta polveen niille, jotka häntä pelkäävät. Nälkäiset hän on täyttänyt hyvyyksillä, ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.” Seurakuntaniko köyhä! Se omistaa ja tarjoaa vapaasti maailman kalleimman aarteiden, Jeesuksen sovitustyön. Mutta aarre on meillä saviastioissa, maailma ei sitä käsitä.

Herrani on antanut minulle maallisen elämän. Hän pitää ruumiini tarpeista huolta luomakuntansa aarteilla. Hän antaa aurinkonsa paistaa niin pahoille kuin hyvällekin. Jo tämä on suurta armoa, joka kohdistuu kaikkiin ihmisiin.

Herrani Kristus on lunastanut minut pyhällä kalliilla verellään ja antanut minulle iankaikkisen elämän. Hän on minut omakseen ostanut. Näin olen kaksinkertaisesti hänen. Tämä on armoa armon päälle

Mä elän laupeudesta Ja armon antimista.

En ansainnut mä autuutta, Se tuotiin taivahista.

Tää lohdutus on ainoa: Mä elän laupeudesta.

Mummi

Tässä numerossa

Tämän numeron erikoisaiheena on armo. Luterilainen uskonpuhdistus toi uudestaan kirkkaasti Raamatusta esille, että ihminen pelastuu yksin armosta, yksin uskon kautta, ilman lain tekoja ja ilman minkäänlaisia tekoja ihmisen puolelta, yksinomaan Herran Kristuksen sovitustyön ja ansion johdosta. Pyhä Henki kirkastaa meille syntisille Kristuksen työn ja saa meidät luottamaan siihen. Miten monet ovatkaan saaneet omaan-tuntoonsa rauhan tästä sanomasta lain syytöksiä ja oikeutettua tuomiota vastaan! Armo tuo autuuden ilon ja kantaa elämän vaikeuksien yli Isän syliin iäiseen autuuteen. Luterilaisen artikkelit kirkastavat tätä totuutta monelta kantilta. Saamme katsella ristiinnaulittua Kristusta Sanan lupauksen ja kaikkien armonvälineiden valossa.

Pääkirjoitus kiinnittää huomiotamme siihen vakavaan tilanteeseen, mikä vallitsee sekä omassa maassamme että niissä maissa, jotka ovat suuresti hyötynneet uskonpuhdistuksesta, mutta sitten ovat kääntäneet sille selkänsä muodollisesti säilyttäen luterilaisuuden tai protestantismin nimen. Toivomme, että lukijamme tunnistavat luopumuksen ja säilyttävät uskonsa sekä antavat sen mukaisen todistuksen ympäristössään. Luopumusta tapahtuu kaikilla rintamilla. Luopumus Jumalan käskyistä johtaa välinpitämättömyyteen evankeliumista ja pelastuksesta. Luopumus luomisopista johtaa Raamatun hylkäämiseen sanainspiroituna Jumalan sanana ja ilmoituksena. Samalla se tekee ihmisen tosiasiallisen lankeemuksen myytiksi, samoin Messias-lupaukset ja turhentaa Kristuksen Messias-tehtävän ja hänen tuomiolle saapumisensa. On kysymys kaikesta. "Vähäinen hapatus hapattaa koko taikinan."

Lastenkirjoitukset kertovat yksinkertaisella tavalla syvällisiä totuuksia, joita vanhempiakin väki lukee ilolla.

Päätoimittaja

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2013 €

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (M. Säreä)	2,50
Apostoli Paavalin Roomalaiskirjeen selitys (G. Stöckhardt)	30,00
Apostoli Pietarin ensimmäisen kirjeen selitys (G. Stöckhardt)	20,00
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erlaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (A. A. Uppala)	1,00
Helmiä (E. Voima, O. Lappalainen)	4,00
Herrani elää (R. Efraimson)	20,00
Iso katekismus, ven.-kiel. (M. Luther)	12,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (M. Säreä)	0,50
Jeesus elää, rukouskirja (G. A. Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (M. Säreä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (G. A. Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C. F. W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaeluksen asioissa (M. Säreä)	1,50
Kirkkokysymys (A. A. Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. M. Säreä)	1,50
Kolossan seurakunta (M. Säreä)	2,50
Kristinoppi, (englannin-, latvian-, liettuan-, ruotsin-, suomen-, venäjän-, vironkielinen)	12,00
Kristuksen kuulaisuus (M. Säreä)	8,50
Kristus meidän edestämmme - Teesejä vanhurskauttamisesta (M. Säreä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (M. Säreä)	3,50
Käsiavalliset ahdistuksessa - Lohdutusta sairaille ja masentuneille	5,00
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (M. Säreä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, ven.-kiel.	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliheruudesta), ven.-kiel.	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (A. A. Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C. F. W. Walther)	17,00
Paavali pakanain apostoli (T. Matikainen)	8,00
Paikallisseurakunta (C. F. W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (G. A. Aho)	0,50
Raamattu opettaa (Brief Statement. - LCMS, suom. M. Säreä)	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto (LCMS, suomennos M. Säreä)	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (S. H. Nafziger)	5,00
Rakkaimmat raamatupaikat (toim. M. Säreä)	0,50
"Rauha teille!" Saamakirja osa 1 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 2 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 3 (M. Säreä)	15,00
"Rauha teille!" Saamakirja osa 4 (M. Säreä)	15,00
Rukous joka päivälle	0,50
Saamavirka on Kristuksen käsky (M. Säreä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (M. Säreä)	6,00
Sana on elämän lähde, venäjänkielinen (M. Säreä)	8,00

Seurakunnan oikeudesta ja saamavirasta (M. Luther)	6,00
Sovituksen Sana (R. Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928-1968 (A. A. Uppala, M. Säreä)	1,00
Säännöt 2004 (STLK:n ja Tunn. Lut. Siken yhdyskuntajärjestys)	3,00
Tekijänoikeudesta maailmaan - Taustaa 1. (K. Pälkkö, M. Säreä)	8,00
Kehitysoopin kulisesta - Taustaa 2. (K. Pälkkö)	10,00
Alusta viimeiseen aikaan - Taustaa 3 "	12,-
Tieni johdatti taivaaseen (V. Apponen)	8,00
Tunnustukselliset seurakunnat syntyvät (A. A. Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttaut, STLK:n 50 -vuotisjuhlaulkaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M.-Zom)	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (G. A. Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), ven.-kiel.	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (M. Säreä)	1,00

Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 32-50 (M. Luther) (jäsenille 35,-)	49,00
Kirkkopostilla I, II, III ja Huonepostilla (M. Luther)	200,00
Kirkon sananpalvelijan asettamisesta (M. Luther)	10,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (R. Preus)	3,50
Kristuksen ehtoollisesta, suuri tunnustus (M. Luther)	35,00
Raamattu inspiraatio (R. Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (J. Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (R. Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (G. A. Aho / L. Koskenniemi)	10,00

LUTERILAINEN -lehti, vuosikerran tilaus ulkomaille 35,00, kotimaahan 25,00
 Luterilainen -lehti, irtonumero (uusin nro maksullinen, vanhoja maksutta) 4,00
 Lähetystyöhön tarkoitettujen suurempien kirjatilausten hinnasta voidaan neuvotella erikseen.
 Postitse tilatessa hintaan lisätään toimituskulut

Tieni johdata taivaaseen, Virpi Apponen 8,-

Kirja johdattaa kaikkia pieniä lukijoitansa taivaan tiellä. Se opettaa mukaansatempaavilla kertomuksillaan lapsentajuisesti käskyt ja Isä meidän -rukouksen.

Helmiä, Eeva Voima ja Outi Lappalainen: Kirjasen lyhyissä ja helposti ymmärrettävissä teksteissä huokuu kiitollisuus ja luja luottamus Jumalan huolenpitoon. Sopii erinomaisesti lahjaksi sekä lapsille että varttuneille. 4,-

Lapsikaste on raamatullinen, Markku Särelä. 5,-

Kirjaa suositellaan niille, jotka joutuvat tekemisiin erilaisten kastekäsitysten kanssa sekä jokaiselle, joka haluaa vahvistua uskossa Pyhän kasteen merkityksessä.

Sana on elämän lähde, Markku Särelä. 6,-

Kirja sisältää 136 hartaus- ja opetuskirjoitusta kristillisen uskon keskeisistä ja ajankohtaisista aiheista.

Sovituksen Sana 20,-

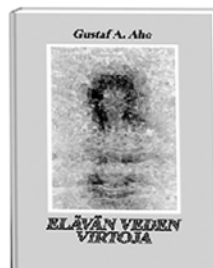
Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen -lehdessä. Efraimsonin teksteihin sisältyy selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus.

Herrani elää! 20,-

Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja.

Elävän veden virtoja, Gustaf A. Aho. Toisen vuosikerran evankeliumitekstien saarnoja, jotka tarjoavat sitä kirkasta elämän vettä, jonka Jeesus antaa ja joka sammuttaa sielujen janon. 20,-

Täksi päiväksi, C. M-Zorn. Tämä kotihartauskirja on mitä monipuolisin kristillisen opin ja elämän aarreja. Tekijä pitäytyy uskollisesti Raamatun omaan sanan ja keskittää sanottavansa lyhyisiin ja selviin lauseisiin. 20,-

Syysjuhla Siitamajalla 5.-6.10.2013

Teema: Herran pyhä ehtoollinen

la 5.10.

13.00 Alkuhartaus 1 Kor 11:23-25

13.45 Raamattutunti: Herran pyhä ehtoollinen

14.00 Lasten iltapäivä

15.00 Ison katekismuksen kehotus nauttia ehtoollista usein

16.15 Siionin kanteleen lauluja

18.00 Ajankohtaisia asioita

19.00 Iltahartaus 1 Kor. 11:26

Ruokailut 12.00, 14.30, 17.00, 20.00

su 6.10.

9.00 Aamurukous, Ehtoollisvirsä

11.00 Jumalanpalvelus, (HPE)

Ruokailut 8.00 ja n. 12.15

Kastettu:

Kaksoissisarukset *Saara Johanna ja Moona Olivia Keisala*, syntyneet 1.7.2013, kastetut 31.7.2013. *Iisak Veikka Mattias Armholt*, syntynyt 25.8.2013, kastettu 7.9.2013. Kaikki Tampereen Tunnustuksellisessa Luterilaisessa Seurakunnassa.

"Muista minua, Herra, armolla, jota kansallesi osoitat, etsi minua avullasi, että minä näkisin sinun valittujesi onnen, iloitsisin sinun kansasi ilolla, kerskaisin sinun perintöosasi kanssa" (Ps. 106:4–5).

Poismuuttanut:

Irma Eeva Malkavaara Lahdesta 88 vuoden iässä.
"Kallis on Herran silmissä hänen hurskaistensa kuolema"
(Ps. 116:15).

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki. Fabianinkatu 13 A 1. *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 11 HPE 22.9., 20.10., 17.11., 1.12. Ei jumalanpalvelusta 6.10. ja 3.11. *Raamattutunti* Habakukin kirjasta torstaisin klo 19. *Pyhäkoulu* 6.10., 13.10., 27.10., 10.11., 24.11., 8.12., 15.12. ja 22.12. klo 10. *Nuorten ja nuorten aikuisten ilta* la 28.9., 12.10., 26.10., 9.11., 23.11., 7.12. ja 21.12. klo 18. *Joulukirkko* (HPE) ke 25.12. klo 16.

Hämeenlinna. *Jumalanpalvelus* (HPE) su 13.10., 10.11. ja 8.12. klo 14.

Joensuu/Kontiolahti. *Jumalanpalvelus* (HPE) ke 9.10., 13.11. ja 4.12. klo 18.

Jyväskylä. *Jumalanpalvelus* su 6.10. (HPE), 13.10., 20.10., 27.10. (HPE), 3.11. (HPE), 10.11., 17.11., 24.11. (HPE), 1.12. (HPE), 8.12., 15.12. (HPE) klo. 16.00 Keisaloilla, Keskisentie 1 B 55

Mänttä. *Jumalanpalvelus* pe 20.9. (HPE) klo.13.00, Sihvola

Keuruu, Haapamäki, *Jumalanpalvelus* to 7.11.klo 13.

Kokkola. *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 11.10., 8.11. ja to 12.12. klo 18.30.

Kuusankoski. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 21.9., 19.10., 23.11. ja 21.12. klo 14.

Kyyjärvi. *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 11.10., 8.11. ja to 12.12. klo 14.

Lahti, Rajakatu 7. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 10. HPE 6.10., 13.10., 27.10., 10.11., 24.11., 8.12. ja 22.12. Ei jumalanpalvelusta 29.9. ja 3.11. *Uskonpuhdistusjuhla* alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella la 2.11. klo 11. *Raamattutunti* ke 2.10., 16.10., 6.11., 20.11. ja 11.12. klo

15. *Jouluaaton hartaus* ti 24.12. klo 15. *Joulukirkko* ke 25.12. klo 10.

Pori, Marttala, Valtakatu 7. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 12.10., 9.11. ja 14.12. klo 17.

Siitama. *Syysjuhla* 5.-6.10. (HUOM! Muuttunut aika!). Aiheena Herran pyhä ehtoollinen. *Joulukirkko* ke 25.12. klo 12. *Joululeiri lapsille ja nuorille* 28.-31.12.

Tampere, Marttala, Hämeenpuisto 39 A. *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 14 6.10. alkaen HPE 27.10., 24.11. ja 15.12 (klo 13). *Joulujuhla* 15.12. alkaen ehtoollisenvietolla klo 13.

Turku, *Jumalanpalvelus* (HPE) su 22.9., 20.10., 17.11. klo 16, 8.12. klo 18.

Tyrnävä, *Jumalanpalvelus* (HPE) pe 13.12. klo 15.30.

Vaasa, Marttala, Kirjastonkuja. *Jumalanpalvelus* (HPE) la 12.10., 9.11. ja 14.12. klo 11.

Uskonpuhdistusjuhla
Lahdessa alkaen ehtoollisjumalanpalveluksella
la 2. 11. 2013 klo 11

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 040-7567659,
Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
Pastori Edward Brockwell,
Työppäläntie 8 C 19, JYVÄSKYLÄ.
Puh. 050-4331100 ja sähköposti
ebrockwe@gmail.com
STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisälllys:

Jumalan armo Martti Luther.....	206
Minkä merkkejä ovat moraalinen murentaminen ja opista luopumus, MS.....	207
Mitä on Jumalan armo, MB.....	208
Tarvitseeko ihminen armoa, VH.....	209
Synti: perisynti, tekosynnit ja epäusko, MS.....	210
Matt. 7:13-23.....	212
Mitä synnin poisottaminen vaati, KN.....	213
Syntiuhrit - Kristuksen uhri, MB.....	214
Millä perusteella Jumala on armollinen tahtonsa rikkoneelle, KN.....	215
Armon seurauksena on synnin vihaaminen ja syntisen rakastaminen, MB.....	216
Armon vaikutuksia, MS.....	217
Antinomismi ja armollisuus, MS.....	219
Saanko minäkin uskoa armoon? VH.....	220
Pelastus yksin armosta, KN.....	221
Armo on pelkkää Jumalan lahjaa, VH.....	222
Vain armo voi auttaa syntistä, MB.....	223
Löydän armon kasteesta, VH.....	224
Löydän armon Raamatun sanasta, VH.....	225
Löydän armon luetusta ja laulettu Jumalan sanasta, MS.....	226
Löydän armon muistellusta Jumalan sanasta, MS.....	227
Löydän armon ripistä, MB.....	228
Löydän armon ehtoollisesta, KN.....	229
Löydän armon uskovien keskinäisestä lohdutuksesta, KN.....	230
Apostolit Kirkon perustuksena, MS.....	231
Usko ottaa armon vastaan siihen turvaamalla, VH.....	232
Ryövärin armo, MB.....	233
Paavalin armo, KN.....	234
Lapsille, CMZ.....	235-239
Elämän pienet ilot/Nuorten palsta, MB.....	240
Kristitty ja sosiaalinen media/Nuorten palsta, VH.....	241
Pyhän puun antimet, Mummi.....	242
Tässä numerossa, toimitus.....	243
Toimintatietoja.....	244-247
Kansi: Katso Jumalan Karitsa (Joh. 1:29), Kimmo Pälkkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: FI74 5700 0220 0405 23
Helsinki: FI75 1270 3000 0189 73. Luterilainen -lehti : FI15 8000 1700 3033 09
Kirkkokunta: 1) FI86 2205 1800 0215 59. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyyni FI44 8000 1801 4770 85.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.
Tilaushinta 2013: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e
Toimitus: Päätoimittaja: Markku Särelä, Siitämäja 36, 35300 ORIVESI
puh. 040-5200579. Sähköposti markku.sarela@kolumbus.fi
Taitto, kuvitus: Kimmo Pälkkö.
Tilaukset, osoitteenmuutokset yms. pyydetään lähettämään joko tavallisena postina tai sähköpostina os.: Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo. Sähköposti: leena.sarela@luukku.com. Jos se ei ole mahdollista, niin muutokset voi antaa puhelimitse päätoimittajalle.
Tilauksmaksut, Luterilainen-lehden pankkitilille numero: FI15 8000 1700 3033 09
Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com